

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૭ મું]

[આંક ૫ મો]

ફાલ્ગુન

ક. સ. ૧૯૫૧

૫ મી માર્ચ

વીર સં. ૨૪૭૭

વિ સં. ૨૦૦૭

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

બહારગામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વર્ષિક લવાજમ રૂ. ૨-૪-૦

પુસ્તક ૬૬ મું
અંક ૫ માં.

ફાલ્ગુન

{ વીર સં. ૨૪૭૭
{ ત્રિ. સં. ૨૦૦૬

અનુક્રમણિકા

૧ શ્રી સુમતિજિન સ્તવન (મુનિરાજશ્રી રૂચકવિજયજી)	૮૧
૨ ધન્ય અને સફળ જીવન (શ્રી વેલજીભાઈ)	૮૨
૩ ચતુર (રાજમલ ભંડારી)	૮૨
૪ વિશાલ દૃષ્ટિ ("સાહિત્યચંદ્ર" શ્રી આલચંદ હીરાચંદ)	૮૩
૫ ઘર કેનું ? ("સાહિત્યચંદ્ર" શ્રી આલચંદ હીરાચંદ)	૮૪
૬ સાહિત્યવાદીનાં કુચુભો :: ક્ષપકશ્રેણીનો સુસાદર : ૧ :	
(શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી)	૮૭
૭ સીતા વનવાસ-ગમન ... (શ્રી મગનલાલ મોલીચંદ શાહ-સાહિત્યપ્રેમી)	૯૨
૮ શ્રી સિદ્ધાચલતીર્થ સ્તવન (મુનિરાજશ્રી રૂચકવિજયજી)	૯૬
૯ કુમતિકુદાલ, કુમતિકંઠકુદાલ ... ઇત્યાદિ (શ્રી હીરાલાલ રસિકલાલ કાપડિયા M.A.)	૯૭
૧૦ વ્યવહાર કૌશલ્ય : ૨ (૩૦૧-૩૦૨) (મૌકિતક)	૧૦૧
૧૧ પ્રકીર્ણ	૧૦૩
૧૨ શ્રી લોગીલાલ મગનલાલ કેમર્સ હાઈસ્કૂલ ઉદ્ઘાટન સમારંભ ...	૧૦૪
૧૩ પંચોતેરમા વર્ષમાં પ્રવેશ	ટા. પે ૩

નવા સભાસદ

૧. સાંડસા ચીમનલાલ રતનચંદ	કોલકાપુર	લાઈફ મેમ્બર
૨. શ્રી ભંવરલાલજી	જૈતારણ	"

શ્રી પાર્શ્વનાથ પંચકલ્યાણક પૂજા.

[નવી આવૃત્તિ-અર્થ સાથે.]

સભા તરફથી ઉપરોક્ત પૂજા બહાર પડેલ, તે કલ્યા સમયથી શીલકમાં ન હોવાથી તેની આ સુધારેલી નવી આવૃત્તિ બહાર પાડવામાં આવી છે. પૂજનો અર્થ રવ. શ્રી કુંવરજીભાઈનો લખેલ હોવાથી સમજવામાં ક્ષણ જ સરલતા રહે છે.

કિંમત પાંચ આના. પોસ્ટેજ અલગ.

લખો.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

શ્રી પર્વતિયિ સ્તવનાદિ સમુચ્ચય

દરેક પર્વ નિધિઓના, વીશ સ્થાનક, નવપદ, ચોવીશે તીર્થંકરો, પર્યુષણ તથા મહાસ્વના ચૈલવંદન, સ્તવન તથા સત્સંગ વિગેરેનો અનુપમ સંગ્રહ. પાકું કપડાનું બાઈડીંગ અને પાંચશે લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા ત્રણ, પોસ્ટેજ અલગ.

લખો:—શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર.

પુસ્તક ૬૭ મું.

અંક ૫ મો

: ફાલ્ગુન :

વીર સં. ૨૪૭૭

વિ. સં. ૨૦૦૭

શ્રી સુમતિ જિન સ્તવન.

(ગાયો ગાયો રે મહાવીર જિનેશ્વર ગાયો-એ દેશી.)

દીઠો દીઠો રે જિન સુમતિ ! આજ હી દીઠો.
 શાંત સુધારસ સદૃશ મીઠો, જિનસુખ દર્શન દીઠો;
 પાપ-પંક સવિ હરે નીઠો, આતમ ઉજ્જ્વલ ઇંકો રે જિન સુમતિ. ૧
 શ્રુત-અનુભવ મેં આગળ કીધો, મોઢ મિથ્યાત્વ વિનકો;
 જિનસુખ દર્શનફરસન કીધો, સુવિહિત પામી સુનિકો રે. જિન૦ ૨
 દર્શન ફરસન જે નવિ પામે, જિનદર્શન નવિ લાવે;
 પૂજન અર્ચન કિમ કરી માને, પાપ-ખલુલતા ધરાવે રે. જિન૦ ૩
 પાપ-ખલુલતા જે જન ધારે, તે રખડે સંસારે;
 મોક્ષ અરુચિને મનમાં ધારે, ચરમાવર્તની પહારે રે. જિન૦ ૪
 મોક્ષરુચિ દિલમાં જે લાવે, ચરમાવર્ત મોહાવે;
 કાળ લખિ સહી તે જન લેવે, ણીજ આપ વિગોવે રે. જિન૦ ૫
 કાળલખિ શિવપંથ દિખાવે, લાવલખિ તે ડયાવે;
 લાવલખિ જિનદર્શન કહીએ, રુચકવિજય ઇમ યોલે રે. જિન૦ ૬

સુનિરાજ શ્રી રુચકવિજય

ધન્ય અને સફળ જીવન.

માનવ ભવ પામી કરી, નવ લીધું પ્રભુ નામ;
તેની અમૂલ્ય જિંદગી, વૃથા ગર્ભ જ તમામ. ૧
મોઘો નરસવ પામીને, ક્યાં ન સુકૃત કામ;
તેના તન, મન, ધન અને જીવતર ધૂળ સમાન. ૨
નિજ આત્મ નવિ ઓળખ્યો, રાચ્યો વિષય કષાય;
વિલાસમાં જીવન જતાં, અંતસમય પસ્તાય. ૩
અંતે કોઈ ન આવશે, સગાં સંબંધી સાથ;
દેહ, ગેહ, ધન છોડીને, ચાલ્યો જશે અનાથ. ૪
મહેલ ગાગ ને ધન ગધું, રહેશે ન્યાંતું ત્યાંય;
આયુષ્ય ખૂટયું ત્યાં પછી, ઉપાય ફાકટ જાય. ૫
કરણી જેવી જીવની, તેવી જ ગાંતમાં જાય;
ખૂરાનાં ફળ છે ખૂરાં, સુકૃતથી સુખ થાય. ૬
સુકૃત જો કીધાં નહિં, નહિં સમર્થા શ્રી રામ;
સમજો જન્મ ગયો વૃથા, બન્યો મૂર્ખનો જ્ઞાન. ૭
ધન્ય ધન્ય નર તેહને, ધન્ય તેહનાં કામ;
જેણે પરહિત-કારણે, અર્ધ્યાં તન ધન ધામ. ૮
સફળ જીવન છે તેહનું, ધન્ય જીવન પણ તેહ;
જેણે પરહિત વાપર્યાં, નિજ ધન ને નિજ દેહ. ૯

શ્રી વેલજીભાઈ (અચ્છાબાબા)-જામનગર.

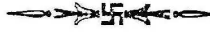
ચતુર ।

ચતુર પુરુષ વહ જાનીયે, જો સર્વ હી સમજે એન^૧ ।
એનન મેં સમજે નહીં, ફિર उससे करीये सेन^૨ ॥ ૧ ॥
સેનન મેં સમજે નહીં, તો उससे कहीये वैन^૩ ।
વૈનન મેં સમજે નહીં, તો उससे लेन न देन ॥ ૨ ॥
ચતુર પુરુષ હી વિશ્વ મેં, કહલાતા હૈ શ્રેષ્ઠ ।
बिना चतुरता विश्व में, होगा कैसे अभिष्ट ॥ ૩ ॥
મનુષ્ય જીવન પાયકર, ન કિયા મનુષ્ટસ્વ પ્રાપ્ત ।
राज मनुष्यस्व चतुरता प्राप्त कर, यही जीवन का साध्य ॥ ૪ ॥

રાજમલ મળડારી-આગર

૧ ખાસ-મુલ્ય. ૨ હશારા-ફગિત. ૩ વાત-વાર્તા.

વિશાલ દષ્ટિ.

(“સાહિત્યચંદ્ર” શ્રી. બાલચંદ હીરાચંદ-માલેગામ.)

તૂં ઉઠે માનવ-વિહંગ ઝટપટ ઊઠ નભમંડલ વિષે;
આકાશ પ્રાંગણ વિપુલ વિસ્તૃત વિહરવા સુંદર દિસે. ૧

તૂં જ્ઞાન-પાંખો મૂક પહોળી સંકુચિતતા પરિહરી;
ખાળોચિયા અજ્ઞાનતા ટાળી ત્વરે દૂરે કરી. ૨

તૂં શબ્દની જન્મળ મૂકી દીર્ઘ દષ્ટિ જ્ઞાનની;
ઝટ સમજ મન તૂં ભાવના ઉદ્દેશ આત્મિક ભાવની. ૩

પર્વત નહીં નદિયો નહીં જ્યાં ઊંચનીચા સ્થળ દિસે;
આડા ન :કોઈ આવતા ઇચ્છાપ્રવાસી ત્યાં વસે. ૪

સર્વે દિશા છે મોકળી પ્રતિબંધ વિણ વિહરો સદા;
આનંદ મંગલ અનુભવો આત્મિક ભાવોથી સદા. ૫

અભિમાનના ઊંચા ઘણા પર્વત અને બહુ ટેકરા;
ખાળોચિયા ગર્તા ઘૂણારૂપદ નીચતાથી જે ભર્યા. ૬

છે દૃષ્ટતાના મલિન વહનો વિપુલ દુર્ગંધે ભર્યા;
અતિ લોભ કામ કપાયધારી માનવોથી ઉભર્યા. ૭

પૃથ્વી વિષે ધન તિમિર છે અજ્ઞાનની મોહાંધતા;
ઢાળે ઇલાં સહુ માર્ગ નિજનો કર્મની છે બદ્ધતા. ૮

ઊંચે ચઢી આકાશમાં તૂં નિરખ સર્વ દિશા કરી;
જો દીર્ઘ ને સુવિશાલ રાખી ચિત્તમાં દષ્ટિ જરી. ૯

એકાંત માર્ગે સંકુચિતતા ત્વરિત વધતી વેગથી;
દૂંધી તણ દષ્ટિ સુવિસ્તૃત અનેકાંતિક ભાવથી. ૧૦

દષ્ટિ ખિલ્યાથી આત્મ-ઉન્નતિ સાધશે ક્ષણવારમાં;
માટે કરી વિસ્તાર દષ્ટિ દેખજો ત્રણ લોકમાં. ૧૧

ઊંચે ચઢો તિમ દષ્ટિ ખીલે માર્ગે ત્યાં દેખાય છે;
ખાલેંદુ વિનવે નમ્રભાવે આત્મદર્શન થાય છે. ૧૨

ઘર કેનું ?

(લેખક:—સાહિત્યચંદ્ર શ્રી આલચંદ હીરાચંદ-માલેગામ)

હું મારા ઘરમાં એક શેઠીના ઝોરડામાં સ્વસ્થચિત્તે એક ગાદલા ઉપર તકીઆને ચડી કાંઈક સુખદ વિચારમાં બેઠો હતો, એટલામાં મારો એક આલમિત્ર ધણા વરસે ત્યાં આવી પહોંચ્યો. કુશલ પ્રશ્ન અને જવાબ થયા. પછી મિત્રે પૂછ્યું: આ ઘર તમે ક્યારે બંધાવ્યું ? પહેલાનું ઘર તો એક સાધારણ નાનકડું ઘર હતું અને આ તો એક બંગલાના ઘાટ જેવું ધણું સારું ઘર જણાય છે. મને આ પ્રશ્નથી ઠીક આનંદ થયો અને મારી સુવરતી સ્થિતિ માટે મને કાંઈક અહંકારનો પણ અનુભવ થયો. મારા મિત્રને મેં કહ્યું: આ ઘર આઠ દશ વર્ષ ઉપર નવું બંધાવ્યું. પ્રભુની કૃપા થઈ. એ પૈસા કમાયા ને આ નવું ઘર બંધાવ્યું. ‘પ્રભુની કૃપા છે’ આમ જ્યાં હું બોલતો હતો ત્યાં તો મારો દિકરો બપોરો દોડતો આવ્યો અને કહેવા માંડ્યો: ભુએ આપા, આ બેઠેનો કીકો આવ્યો અને મારા રમવાના ઝોરડામાં આવી મને કહે છે: આ આપણા ઝોરડામાં બીજાને નહોં આવવા દેએ. આપા એ મારું છે ને ? એમાં કીકાને વળી ભાગ શાનો હોય ? એટલામાં નાની કીકી આવી કહેવા માંડી: હું રસોડામાં જઈ રમતી હતી ત્યાં તો આ આવી મને કહે—મારા રસોડામાં તારા આ ડીપળ હું નહીં ચાલવા દઉં. શું એ ઝોરડો મારો નહોં ? શું આ એકલી એની ધણી થઈ બેઠી ? એટલામાં તો રામો આવી કહે: ભુએ સાહેબ, હું મારું કામ પતાવી મારા નીચેના ઝોરડામાં બેઠો હતો ત્યાં તો આપે રાખેલી નવી છોકરી કહે: એ ઝોરડો તો શેઠાણીએ મને સોંપ્યો છે, એમાં તો હું રહીશ. તારે જ્યાં જવું હોય ત્યાં જવું.

આમ જુદી જુદી તકરારો ચાલતી હતી ત્યાં તો કૂતરા અને બીલાડાઓને પણ મનુષ્ય વાણીથી બોલતા જોવા. કૂતરું કહે: એ ઘર તો મારું છે. બીલાડું વળી કહે: એ ઘરમાં બીજા બીલાડાને પેસવા દેશ નહોં. ઉદરો કહે: એ ઘર તો અમારું થઈ ગયું. અમારા રહેઠાણો પણ નક્કી થયા છે, એમાં અમે કાઈની રોકડોક નહોં સાંભળીએ. એટલામાં માંડો, જૂ અને બીજા કરેળીઆ, કીડીઓ, મંકોડા મોટા જોરશોરથી પોકારવા માંડ્યા કે એ ઘર તો અમારું જ છે. અમને અહીંયા રહેતા કાણ રોકી શકે તેમ છે ? એ અધો કાલાહલ, હોહા અને હુંકાર સાંભળી હુ તો દિલ્મદ જ બની ગયો! આ બધું શું થવા બેઠું છે ? આ બધાઓ મને આ ઘરમાંથી હાંકી કાઢવા બેઠા છે શું ?

આ બધી ભાંજગડ ચાલતી હતી ત્યાં તો કપાટો, ખુરસીઓ, તીજેરી, અલમારીઓ, અસરાહો અધી જ માનવ વાણીથી બોલવા માંડી. દરેક વસ્તુ કહે: એ તો અમારું ઘર છે. એમાં બીજાની રોકડોક નહીં ચલાવી લેવાય. અમુક વસ્તુ મૂકવા માટે જ અમારી યોજના થઈ ચૂકી છે. એનો માલેક બીજો કાણ હોઈ શકે ? પેટીપટારા તો પોતાનો માલેકનો હક અતવવા માટે અનેક દલીલો આગળ ધરી રહ્યા. હું તો આતો જ બની ગયો. આટલા બધા માલેકો જ્યારે ઉમરામ જવા માંડ્યા ત્યારે મારી તતુડી સાંભળે જ કાણ ? હું તો

અંક ૫ મો]

ધર કોનું ?

૮૫

પોતાને પૂરા માલેક સમજી પુલાતો હતો, એમાં વળી કોઈ ભાગ પડાવશે અગર રોકટોક કરશે એવી કલ્પના તો મેં સ્વપ્નમાં પણ કરી ન હતી. મારી સુંઝવણ વધી પડી. એ જાણ્યોને હાંકી કાઢું એમ તો મારાથી થઈ શકે એમ હતું જ નહીં. મુંઝે મોઢે એ જાણું સહન કર્યે જ છૂટકો હતો.

આમ હું વિમાસણમાં પડી મન સાથે કાંઈ છોડ્યાંધ કરતો હતો, વસ્તુસ્થિતિની સાચી ઓળખાણ હું ખોળતો હતો, તેવામાં મારા શરીરમાં કાંઈક અસર થતી હોય એમ મને લાગ્યું. શરીર ધ્રુજવા માંડ્યું. કાંઈક ધ્વનિ સંભળાવા માંડ્યો. ત્યાં તો એકી સાથે લાખો કરોડો જીવોનો કાલાહલ થયો હોય એમ મને લાગ્યું. આ વળી શું તોફાન ભગે છે? એનો હું વિચાર કરતો હતો, એટલામાં તો મનન વાણીથી અનંત જીવોના પ્રતિનિધિના અવાજ હોય એમ મને સંભળવામાં આવ્યું. એ જાણી જીવોનો ખોલવાનો સાર એ હતો કે-તમે જેને પોતાનું એક શરીર તરીકે ડોટી બેસાડી તેની આળપપાળ કરતા આપ્યા છો, જેની સારસંભાળ તમે ઘણી કાળજીથી કરો છો, જેને સુખ મળે એવી કલ્પનાથી તેને વારંવાર ઘેાઘ, પંપાળી સુગંધી દ્રવ્યથી વિલેપન આદિ કરતા રહો છો, તેને શણગારવામાં તમે પોતાની બધી શક્તિ કામે લગાડી દો છો અને શણગાર બરાબર થયો છે કે નહીં તે જોવા માટે વારંવાર તેના ઉપર હાથ ફેરવી આરીસામાં જોવા કરો છો, એ શરીર શું તમારું પોતાનું છે? એ એકલા શરીરના અમે કરોડો જીવો માલેક છીએ. શરીરના આણુઆણુમાં અમે સ્વતંત્ર રીતે વાસ કરીએ છીએ. અમારા પ્રદેશમાં અમે સ્વતંત્ર છીએ. અમે ત્યાં જીવીએ છીએ. અમારા કર્મો ભોગવ્યાં છે છીએ. અમારું આયુષ્ય પૂરું થતાં અમે બીજા ખોળાઓમાં જતા રહીએ છીએ. અમારી સ્વતંત્રતામાં તમારી રોકટોક અમે સહન કરીશું નહીં. તે ચાલવાની પણ નથી. અમે તમારા સહવાસમાં રહીએ તેથી કાંઈ તમારી માલેકી અમે સ્વીકારી શકીએ નહીં. આવા આવા તો કેટલાએ શબ્દો તેઓએ મને સંભળાવ્યા. આ બધી ભૂતાવળ ક્યાંથી ભગી હશે? હું તો તદ્દન ગાંડા જેવો થઈ ગયો. મને કાંઈ સમજણ પડી નહીં. શું એ શરીર પણ મારું નહીં? એના પણ કરોડો માલેક! આમ જો હું કેવળ એકલો દરિદ્ર બની જઉં તો મારું શું થશે? આ ધરના પણ હજારો માલેક હોય, મારી હોલત અને સાદિલના પણ હજારો ભાગ પડાવનારા હોય, અરે! મારું શરીર પણ મારું પોતાનું ન હોય, એના કરોડોગમે માલેકો હોય, દરેક રામરત્નમાં જુદા જુદા અનેક જીવો ભેગા મળેલા હોય ત્યાં હું એકલો શ્વા દિસાજમાં? એ તો જાણે પ્રવાસમાં જેમ અકસ્માત સંભળે અને વિચેગ થતાં ક્ષણની પણ વાર ન લાગે તેમ આ બધા જીવોએ મારા ધરમાં અને મારા પુલ શરીરમાં મને પારકો કરી મૂક્યો છે. એનો સાચો ઊકેસ મને મળવો જ જોઈએ. હું કેણું છું? એની મારે શોધ કરવી જોઈએ. આ બધા કાલાહલ કરતા જીવો સાથે મારે શી રીતે સંબંધ રાખવો? મારા માટે સાચો માર્ગ કયો છે? મારું કર્તવ્ય શું છે? એની મારે શોધ કરવી જ રહી. હું આમ નિયત રાતદિવસ મન સાથે ઉઢાપોડ કરતો હતો ત્યાં મને ખબર મળ્યા કે-આપણા ગામમાં એક અનંત માની સંતપુરુષ પધાર્યા છે. મને તેમના દર્શનની ઇચ્છા ભગી. હું તરત જ તેમના ચરણ પાસે જઈ પહોંચ્યો. તેમની

ચરણરમ માથે ચઢાવી હું મારી દીન દશાની હકીકત કહું એટલામાં તો એમણે મારા મનની સ્થિતિ જાણી લીધી. મારા દુઃખી અને અસ્થિર સ્થિતિનો તેમને ખ્યાલ આવી ગયો હોય એમ મને લાગ્યું. તેઓએ અત્યંત વાતસલ્યભાવે મને માર્ગદર્શન કરવા પ્રારંભ કર્યો. જેમ તેઓની અમૃત તુલ્ય વાણી પ્રગટ થતી ગઈ તેમ તેમ મારું મન શાંત થવા માંડ્યું. એ દેવગુરુ એકરૂપમાં જ પ્રગટ થયા હોય એમ મને લાગ્યું. એઓએ મને શું કહ્યું તેનો સાર મારી ટૂંકીટૂંકી વાણીમાં હું અને રજૂ કરું છું.

મહાત્મા કહે—ભો મહાનુભાવ ! તને જે મારું-મારું અને હું-હું એવો અહંકાર જાગ્યો છે એવો અહંકાર દરેક જીવ અનુભવે છે. પણ કેટલાએક વિવેચી અને ભવભીરુ આત્માઓ એવું ખરું સ્વરૂપ જાણી જાય છે. અને એ અહંકાર આત્માનો શત્રુ છે એમ સમજી તેથી દૂર ખસી જાય છે. આમ તો માનવ પોતાનું અહંભાવનું ક્ષેત્ર ખૂબ મોટું કરી મૂકે છે. હું રાજા થઉં, ચક્રવર્તી થઉં, અરે ! આખા જગતનો એકલો માલિક થઈ એમ, એવી એવી ભાવના રાખતા પોતાનો પરિવાર વધારે જાય છે. પણ એ પરિવાર તરફ જોઈ કમરોજાજ એની હાંસી કરે છે. ક્ષણવારમાં એનો એ અહંકાર ધૂળમાં મળી જવાનો છે એ વસ્તુ એની સામે સાક્ષી હોય છે. એટલું જ નહીં પણ અહંકારથી ઉત્પન્ન કરેલા નવા ખોટા સંસાર વધારનારા કર્મો એણે કરી મૂકેલા છે. પરિપાક થતાં તે અર્ધાં કર્મો એને નડવાના છે. તારે તો કર્મ-સંયોગે એ અધા જુદા જુદા જીવોની સાથે રહેવાનો યોગ આવેલો છે. તેમની સાથે ઝોછામાં ઝોછો સંઘર્ષ તારે કરવાનો છે. ભલે એઓની સાથે તારે રહેવાનું હોય ત્યારે એ શરીર, એ ઘરમાં મમત્વ ભાવ તારે મૂકી દેવો જોઈએ. જ્યારે જગતમાં ઘણી વસ્તુઓ છતાં એમાં તારે મમત્વભાવ ન હોવાને લીધે તેમના નાશથી તને દુઃખ થતું નથી. એટલે દુઃખ છે તે મમત્વ ભાવમાં, મારાપણમાં સમાયેલું છે, એ ખુલ્લું જણાય છે. એ મમત્વ ભાવ તું છોડી દઈ વર્તે તો હોય તો તને ખેંદડું કાંઈ પણ કારણ ઉત્પન્ન ન થાય. સહં અને મમ એ બે શબ્દો મોહના મંત્ર તુલ્ય છે. મોહરાજાનું અધું અળ એ મંત્ર ઉપર જ અવલંબે છે. ત્યારે એ મંત્રનો તું ભૂંડા કરી મૂકે તો તારે કોષથી ડરવાનું કારણ નથી. એનો વિરોધી મંત્ર નાહં ન મમ એ છે. તેનું તારે અવલંબન કરવાનું છે. મારું કોષ નથી—એ ભાવના અધા દુઃખોનો નાશ કરનારી છે. ત્યારે તારે દુઃખથી મુક્ત થવું હોય તો મારાપણની અધી ભાવના છોડી દે, તેમ જ અધા તારા છે તેથી કોષની સાથે મને અભાવ કે પારકાપણું પણ છે જ નહિં, એ ભાવના તારે કેળવવી જોઈએ; જેથી તારા મનને સદાને માટે આનંદ જ રહેશે. અધા સાથે ભલે રહે પણ મારું કોષ નથી એ ભાવના કેળવ. તેમ જ અધાઓ સાથે સમભાવ પણ કેળવ જેથી તારા દુઃખનો અંત આવી જશે.

આ જીવનમાં શું છે એની ઝોળખાણ થવા માટે જ તારા ઉપર આ પ્રસંગ આવ્યો છે. એને તારું અહોભાગ્ય માન. તેને જાગૃત કરવા માટે જ આ અનાવ અનેલો છે. આ ઉપદેશ-વાણી સાંભળી મારા આત્માને શાંતિ થઈ.

એવી જ શાંતિ મારા દરેક સુસુપ્ત અંધુઓ અને અહેતોને થાય એ જ અખ્યર્થના !

સાહિત્ય-વાંચનાં કુસુમો.

ક્ષપકશ્રેણીનો-મુસાફર. (૨)

(લેખક:-શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌહાની-સુખર્ષ)

ના, હું તો જઈશ.

ગુરુદેવ ! રાત્રં પડિછમણમાં તો ક્ષમાપના કરી છે, છતાં આપશ્રીના ચરણમાં પુનઃ શીર નમાવી અચાર પધર્મ તથેલા દોષોની ક્ષમાપના ચાહું છું અને આપશ્રીનો સહવાસ કાયમને માટે છોડી જઉં છું !

વિનીત અને વિદ્વાન્ શિષ્યના આ શબ્દો શ્રવણ કરતાં જ આચાર્યશ્રીને આશ્ચર્ય થયું ! શિષ્યના ચહેરા સામે જોઈ કંઈ પ્રશ્ન કરે તે પૂર્વે જ, પેલા શિષ્યે પોતાનું કથન આગળ ચલાવ્યું-

પૂરુષ ગુરુજી ! આપશ્રીને અચ્છો થાય તેવી આ વાત છે. જે વેળા મારા જીવનમાં દુઃખના રાશિ ખડકાયા હતા, અને અકસ્માતક કષ્ટપરંપરા વચ્ચે હું સત્સાગરમાં ઝોળે ચઢ્યો હતો, અરે ! મારી જીવન-તાવ ખરાબે ચઢી અથડાઈ પડવાની નોખત બજી રહી હતી, એ વેળા આ પામર જીવડાનો હસ્ત કરુણતા વારંચિ એવા આપે જ પકડ્યો હતો. મીઠા શબ્દોથી શાંતવન પમાડી, સંસારનો અસારતા સમજાવી, જીવન-પંથ ઉમળવતનો માર્ગ આપે જ ખતાવ્યો હતો. લોકવાયકામાં પ્રચલિત વિવિધ માન્યતાઓને અવગણી આપે જ આ પવિત્ર વેશ મને પહેરાવ્યો હતો. ત્યાર પછી પણ આપના એકવારા પ્રયાસથી જ એક સમયનો આ ભમતારામ, જેમ કોલસાની ખાણમાંથી વિવિધ પ્રયોગોમાં પસાર થઈ હીરો પ્રકાશી ગઈ તેમ હું પણ અધ્યયનદ્વારા મુનિજીવનમાં ખ્યાતિ પામ્યો છું. એ એકદમ ગુરુ-આઠા વિના છૂટો પડવાની વાત કરે એ અમળ્યળી તો ખરી જ. પણ હું જવા માંગું છું એ સ્થાન માટે આપ કદી પણ હા પાડવાના નથી જ, એની મને પાકી ખાતરી છે. આપ સરખા મંત પાસે એ રજૂ કરવામાં પણ શરમ છે.

છતાં ગુરુદેવ ! મેં રાત્રિના કલાકો મંચનમાં પસાર કરી, કાલાકાસના સરવાલા ખાસપાકી મૂકી નિશ્ચય કર્યો છે કે-‘ પ્રતિત ભસે કહેવાઉં, પણ આ પવિત્ર અચરણને વચવીશ નહીં જ. ’

ગુરુમહારાજ કંઈ પ્રશ્ન કરે તે પૂર્વે આ વાર્તાક્ષાપના પાત્રોની આછીવાતચી પિઞાત કરી લઈએ. વળી સ્થાન પણ જોઈ લઈએ.

આપણા પવિત્ર એવા શ્રી કલ્પસૂત્રમાં ભગવંત શ્રી મહાવીરદેવના ચૌદ ચોમાસા રાજગૃહની નિશ્ચયે ‘નાલંદાપાડા’માં થયાની નોંધ ઉપલબ્ધ થાય છે. એ ‘નાલંદા’ આજે તો ખંડિયેર દશામાં દરિયોચર થાય છે. ખિહારથી જે ‘લુપસાર્જન’ રાજગિરકુંડ સુધી ગય છે એમાં નાલંદા સ્ટેશન આવે છે. થોડા ઝુંપડા વડાગ્યા પછી જૂના વિદ્યા-પીઠના ખંડિયેરો ખોદકામ કરતાં બહાર આવેલાં નગરે ચઢે છે. એ તરફ આંખ ફેરવતાં

ગતકાલીન ગૌરવ, બુદ્ધિવૈભવ અને જ્ઞાનપ્રેમ ચક્ષુ સામે તરતરવા લાગે છે. સામી દિશાએ સ્થાપેલા સંગ્રહ સ્થાનમાં જે વસ્તુઓ સંઘરાયેલી છે એ જોતાં આ વિદ્યાધામની ઇતિ'ગાથા તાજ થાય છે. આપણે વાર્તા-કાળ તો ચરમ તીર્થપતિની પૂર્વેનો છે. એ કાળે આ સ્થળ વિદ્યાનેત્રું તીર્થસ્થાન હતું. શ્રીમંતોએ ત્યાં ધન ખર્ચાને સરસ્વતી-ધામે ઊભાં કર્યાં હતાં. એમાં અભ્યાસ કરનાર વિદ્યાર્થીઓ તાતોહોતો નહોતો. વિદ્વાન આચાર્યો માટે ભુદા ભુદા રહેકાણો હતાં. અનુયાયી ભક્ત સમૂહોના વિવિધરંગી પ્રાસાદોથી સુશોભિત આ રાજ-ગૃહનું પડે એક નાનકડી નગરી સમું બની ગયું હતું. વિદાર કરતાં ત્યાં આચાર્યમહારાજ ધર્મરચીજી પોતાના શિષ્યસમૂહ સહિત આવ્યા અને વસતીમાં ઉતર્યા.

શરૂઆતમાં જે શિષ્ય વાર્તાલાપ કરતો એવાય છે એ દેહની કાંતિમાં સેતે ટપી જાય તેવો તેમજ વયમાં યુવાન હતો. મુનિજીવનમાં પ્રવેશતાં પૂર્વે સંગીત, વેશપરિવર્તન અને વિવિધ વાજિતના ચુનંદા વગાડનાર તરિકે 'રંગીલા અષાઢ'ની ઉપમાને પામ્યો હતો. મુનિપણું લીધા પછી તે 'અષાઢાશૂતિ' સાધુ તરીકે સંબોધાતા ગાર્ગ્યુરુના સમાગમમાં આવ્યા પછી પેલી કળાએ કરતાં તપસ ચડી જાય અને આત્માના મૂળ યુગ્ય તરીકે એળખાય એવી જ્ઞાનકળા વૃદ્ધિ પામતી ગઈ અને નાચંદામાં એની મુલાસ એવી તો પ્રસરી ગઈ કે રાજગૃહની જૈન જનતામાં હનરોના મુખે ચડી.

કેંઈ કહેતા કે વાખ્યાન તો અષાઢમુનિનું ! ભરત બાહુબલિના યુદ્ધોનો પ્રસંગ વણુંવે ત્યારે જાણે વીરરસ ઉછળતો જણાય, પણ જ્યાં ઉગામેલી મુષ્ટિ સ્વમતકના વાળ લેતી નાંખે ત્યારે બાહુબલિ મુનિ શાંતરસ ઝીંજતા નયણે ચડે. સંગીત કળા પણ મુનિ અષાઢની ! ચાહે તો સ્તવન કહેતાં હોય, અગર તો સજ્જાય એવાનાં હોય. એ કળોનો જૈન સમાજ એટલે 'મહાજન' માં મોખરે. એના મહેઠાસાંથી નીકળેલા પ્રશસ્તિ સ્વરો સારી જે નગરીમાં પ્રસરે એમાં શી તવાઈ ! નીતિકર પુત્રથી પરાભવ થવાના કાર્યને શોભારૂપદ ગણાવે છે અર્થાત્ પિતા કરતાં પુત્ર સવાયો કહેવાય એમાં ગૌરવ માને છે. એ નિયમને અનુસરી ગુરુ ધર્મરચીજી પણ શિષ્ય એવા અષાઢની યશગાથાથી હપિત થતાં અને અન્ય એકાએકને જરૂર જણાતા એનું ઉકાહરણ આપતા. એના કપાલ પ્રતિ મીંટ માંડી પોતે નક્કી કરી રાખેલું કે ભવિષ્યમાં આ શિષ્ય સ્વઆર્મકસલાણુ તો કરશે પણ જૈન શાસનની પ્રજાવતામાં કારણભૂત બનશે.

પણ પ્રાતઃકાળમાં આવશ્યક ક્રિયાથી માંડ પરવાર્યા ત્યાં એ શિષ્યે જે મંગલાચરણ આરંભ્યું એ એનું તો વિસંજણ હતું કે ગુરુમહારાજના કલ્પના-પ્રદેશમાં એથી મોટું ગાયકું તો પડયું, પણ સાથેસાથ એની અત્યાર સુધીની કારકીર્દી પર મરીતો કુચડો ફેરવનારું લાગ્યું.

વરસ ! ખોટી લજ્જા ધરવાનું કંઈ જ કારણ નથી. જે વાત અંતરમાં રમતી હોય તે ખુલ્લા દિલે કહી નાંખ. 'દરદ જાણ્યા વિના એણું કંઈ એસડ અપાય ?' પ્રમાદ દશાતા પદે પડી જતાં ભક્તજના મહારથીઓ પણ ભીંટ ભૂટ્યા છે. 'મનુષ્ય માત્ર, ભૂજને પાવ' એ જનવાવકા ખોટી નથી. અર્જન પ્રભુના શાસનમાં પ્રાયશ્ચિત્તો ટોટા નથી. ફક્ત હૃદયશુદ્ધિ જોઈએ.

પૂજ્ય સંત, આપની સમક્ષ એ કહેવાનો મેં નિશ્ચય કર્યો છે. ને વિના અર્પણી પણ ઉપાડવાનો નથી. ધણા દિવસ આ વેશ હેઠળ મેં મારી પાપસીલા ચક્રાચ્ચે રાખી આજે એના પરનો પડો ઉત્તરવાનો પાકો નિશ્ચય છે.

સંસારના એક અકસ્માતે જેમ મને આપશ્રીની સાનિધ્યમાં લાવી મૂક્યો તેમ એના બીજા અકસ્માતે મારા ત્યાગ-જીવનમાં આગ ચાંપી. મને સ્પષ્ટ જ્ઞાન થયું છે કે આપની મીઠી વાણીથી મારામાં વૈરાગ્યનું બીજ પ્રગટ્યું પણ એ જ્ઞાનગર્ભિત નહોતું. દુઃખગર્ભિત અને મોહગર્ભિત વૈરાગ્ય લાલે ગણત્રીમાં લેવાતાં હોય, કદાચ એનાથી કેટલાક આત્માઓના કલ્યાણ સધાયા હોય, છતાં ધોરી માગ તો જ્ઞાનપૂર્વકના વૈરાગ્યનો જ છે. જ્યાં લગી અંતરના ઊંડાણમાં એની લગતી જોર પકડતી નથી ત્યાં લગી આત્મદર્શનની વાત ઝાંઝવાના જળ જેની છે. મને એની પાકી પ્રતિત્તી થઈ ચૂકી છે.

ગુરુજી ! અહીંના વાતાવરણમાંથી ગોચરી નિમિત્તે હું આ વિશાળ નગરીના મહોદ્ધાઓમાં જતો ચારે મારા ઇન્દ્રિયરૂપી અશ્વે અચળ બની જતાં, મનરૂપી તેજ તોષાર તો કેટલીયે શૃંગારની જૂમિ ખુદી આવતો. ક્યાં તો ભક્તનું ઘર આવતા એનો અંત લાધતો અથવા તો અધ્યયનદ્વારા પ્રકટ થયેલી પ્રજ્ઞા પોકારતી કે—‘શ્વેત અચળધારીને આ વિચારણા શે.ને ?’ ‘છતાં યુવાની દીવાની છે’ એ જ્ઞાની વચન સોટકા સાચું છે. બીજે દિને એ તરંગો પુનઃ મનનો કબજો લેતાં રાજગૃહી, નાલંદા વિદ્યાપીઠથી અત્રકૃત, કળા-કાવિદ, સાહિત્યકારો, વ્યાપારીઓ ને જ્ઞાનપિપાસુઓના આકર્ષણનું કેન્દ્ર હોવાથી જુદા જુદા કળાકારોના એમાં પગલા પડે એ સંભવિત છે. નાટ્યચાર્ય વિશ્વકર્મા પોતાની મંડળી સહિત અહીં આવી વસ્યા છે. અભિનય કળાના એ નિષ્ણુતની પ્રસિદ્ધિ ચેતરફ કપૂરતી સુવાસ માફક પ્રસરી ગઈ હતી. તે રસહીનતા કે કળાનું ખૂન પોતાના નાટકમાં સાંખી શકતા નહીં. ધન સંચય તેમની પ્રકૃતિમાં નહોતો. નાટ્યકળાનું ગૌરવ શ્રદ્ધિ પામે અને સારી જનતામાં એના રોજના જીવનમાં તાઝગી આવે ને ચૈતન્યના પુવારા ઉડે, આનંદના ઓધ ઉભરાય ને નૈતિક ધોરણ ઉચે આવે, એ તેમની મનીષા હતી. સંતાનમાં તેમને બે પુત્રીઓ હતી. બંને નિષ્ણુત પિતાના હાથે સંગીત કળાના સંસ્કાર પામી યૌવનના આંગણે ઝુલતી હતી રંભા અને શયી તેમના નામ હતા અને રૂપ સાન્નિધ્યમાં સાક્ષાત્ તેઓ એ નામની દેવાંગનાઓને મળતી આવતી. વિશ્વકર્મા તેમને યોગ્ય પાત્રની શોધમાં હતા અને પસંદગીના મધ્ય બિન્દુ તરીકે કળાકાવિદપણું હતું.

આચાર્યદેવ ! મારા સદ્બાગ્યે-જે કે આપશ્રીની નજરે એ કમજાગ્ય-લેખાય તેમના મહોદ્ધાઓમાં હું અચાનક ગોચરી નિમિત્તે જઈ ચઢ્યો. ‘ધર્મલાભ’ સુણાની પાત્ર ધણી. રસોડામાં ઉભય તરુણીઓ કોઈ મહેમાન સારુ મોજન તૈયાર કરી રહી હતી. શયીએ જુદી જુદી વાનાઓથી મહારા પાત્રા ભરી દીધાં પણ મોઢક તો માત્ર બે જ મૂક્યા.

શાથી આમ ક્યું ? એ હજી પણ કાયકારૂપ છે. ઘર બહાર નિકળતાં મનમાં સદાજ પ્રશ્ન ઉદ્ભવ્યો કે બે મોઢકમાં કેટલું પૂરું થશે ? અને નિશ્ચય કર્યો કે મારી વેશ-પરાવર્તનની શક્તિના બળે કોઈ બળે નહીં એ રીતે વધારે મોઢક મેળવવા. મહોદ્ધા બહારના ખૂણે

આવી, મેં ત્રણ વાર રૂપ-પરિવર્તન અજમાવ્યું. મોદક મેળાવ્યા, પણ હેતુકીવાર ખુદ નાટવાચાર્યને દીકરીને ઉપાસ્યાં આપતા કહેતાં સાંભળ્યાં ‘મૂખી’ ! આવા ત્યાગી શ્રમજુના પાત્રમાં એ ત્રણ મોદક ન મુકાય, પાત્ર ભરી દેવું જોઈએ. એ તો પુન્યનું કામ. અપ કરતાં તેઓ વધુ ન હોય. ન તો તેઓ વાસી રહે કે ન તો સંધરે કરે.’ તરત જ મારા પાત્રમાં આમદ કરી વધુ મોદક મૂક્યા. એ ઉપરથી હું અનુમાતું છું કે-મારી વેશ-પરિવર્તનની ક્રિયા તેમના જોવામાં આવી છે. મોદક તો ધાર્યા કરતા વધુ આવ્યા, પણ એ કસ્ટીમાં મારું હૃદય એ રમણી-યુગલે ચેરી લીધું. પરસ્પરના મુખદર્શને અમારા વચ્ચે આકર્ષણ જન્માવ્યું. મને સંસારના પ્રસંગે આકર્ષતા હતી, અને કેટલીક વાર ઇન્દ્રિયો એ તરફ દોડી જતી છતાં નાજદામાં પાછા ફરતાં અધ્યયનમાં ચિત્ત પરાવાતાં એ સર્વ સીમરાઈ જતું. પણ જ્યારથી પેસો ખતાવ જન્યો ત્યારથી જ મારા જીવનનું વલણ બદલાયું. જોયરી નિષે અવાર-નવાર હું એ મહોદ્દામાં જવા લાગ્યો. અમારા વચ્ચે રતેદની જડ મની, પ્રેમના વાર્તાલાપ વધી પડ્યા અને એ ઉભય યુવતિઓએ, મારી સાથે સંસાર માંડરાનો પોતાનો નિરંધાર ખંડેર કર્યો, એટલું જ નહીં પણ એમાં પોતાના પિતાની સંમતિ મળી ચૂકી છે એમ પણ જણાવ્યું.

પૂજ્ય સંત, મુનિધર્મને શોભે નહિં એવી પ્રેમગેયો આ પવિત્ર અંશસો ઓઢતારા અને જોયરીના મિષે જનાર એવા મેં ઘણી વખત કરી છે. શ્રમજુ ધર્મની નજરે ન જાજે એવા ચેતનાળા પણ મારા હાથે થયા છે. મન અને વાચાદારા દ્વિત થયેલ હું હજી કાવાયી દેષપાત્ર નથી જન્યો. ધર્મ હત તો આ સ્વાંગ હોવા છતાં એ પણ થઈ શકતે, પણ એમાં આપે કરાવેલ અભ્યાસ મારી મદદે આવ્યો અને કર્તવ્ય-દેશા સુઝાડી. મારું પતન ભસે થાય, પણ તીર્થંકર દેવો નિર્મિત આ વેશ હરગીજ કીકાપાત્ર ન ખતવે જોઈએ. પાપ કરી રહ્યો છું એ હું સમજું છું પણ એ પાછળ નથી તો દંમતા ઢાંકણા કે માયા કપટનાં આવરણ.

ઓહ, વત્સ ! ફિકર ન કર. તારા અતિચારનું શોધન તો શક્ય છે. મન અને વાચાના દોષોની શુદ્ધિ માટે હું અત્યારે જ પ્રાયશ્ચિત્ત આપું.

ચુરુકેવ ! હું પ્રાયશ્ચિત્તનો અર્થો નથી રહ્યો. અગ્નજુતા લાગેલા દોષો તપ-વારિથી ધોવાવ પણ હું તો જાણીને સંસારરૂપી કીચડમાં પગ મૂકી રહ્યો છું. એ રમણી-યુગલ સહ સંસાર માણવાનો મેં નિશ્ચય કર્યો છે. સંવય માર્ગનો હું થાકેલો મુસાફર છું. વૃક્ષની શીળી છાયા દેખી પગ ભારે થયા છે, વિશ્વામની અભિલાષા ઉલટ ખની ચૂકી છે. અવનતિ અને અવગતિ ડોકિયા કરી રહી છે એ જાણીને એમાં ઝંપલાવવા નિશ્ચય કર્યો છે !

વત્સ ! આજે તું ગંભીર ભૂલ કરી રહ્યો છે. વિચાર કર, હજી બાજી હાથમાં છે. ચિંતામણી રત્ન સમા આરિગ્યને પાંખી ઉડાડવા માટે કાંકરો ફેંકવા જેવા સાવ નજીવા કારણસર તું નિષ્ફળ ખતાવે છે. આજે રમણીય દેખાતા એ ચહેરા, એ ખીલતી જીવાની, સંસારી વિદ્યાસો અને એ પાછળના સુખો, એ આપાતરમણીય છે, સંધ્યારંગ જેવી શોભા-વાળા છે, જોતજોતામાં નજી થતારા છે. દુર્લભ એવા આ માનવ ભવને, વર્ષોના આ ત્યાગી જીવનને-નિષ્ફળ ખતાવવાની ઉતાવળ ન કર. હજી વિચાર કર.

પૂજ્ય સંત ! ગઈ રાતની વિચારણા કલાકોની હતી. એ પછી લેવાયેલ નિરંધાર એ આખરી હતો. એથી ચાહે તેવી દશા થાય એમાં મીન મેષ થઈ શકે તેમ નથી જ. આપ-શ્રીની મૃદુ-હિતકારી વાણી, તપેન્ના તવા પર જળ-છાંટણુ સમા પરિણામવાળી નિવડવાની છે. વિષય પાછળ તદાકાર બનેલું મારું મન પાછું હઠે તેમ નથી જ. એ કારણે આપ સાહેબના કીમતી સમયનો ભોગ લેવાય એમ હું ઇચ્છતો પણ નથી જ. મારી એક જ પ્રાર્થના છે કે-જે માર્ગે હું પગલા માંડી રહ્યો છું એમાં સંભારણુરૂપે સંધરી શકું એવી હિતશિક્ષા શક્ય હોય તો આપો.

એક સમયના વિનીત શિષ્યનું આટલી હદે પતન જ્ઞાની ગુરુને પણ ધડીભર મંત્ર-મુગ્ધ કરી રહ્યું. કંઈક વિચારણા પછી તેઓશ્રી બોલ્યા: વત્સ ! માનવ સંયોગાધીન પ્રાણી છે. થવા કાળ મિથ્યા થનાર નથી. જ્યારે તું સંસારરૂપી ખાદમાં પડ્યા નિશ્ચયી બન્યો છે ત્યારે મારા નિમ્ન વચનો સ્મૃતિમાં કાતરી રાખજે, એમાં લેપાદશ નહીં તો કાદવાર બહાર આવવાનો પ્રસંગ લાંબશે.

‘ મદિરાદીના મોહમાં ફસાયો, તેમ ભૂદેવ્યુકે પણ મદિરાપાનમાં અને આમિષ-ભોજનમાં આસક્ત થતો નહીં. રંગ-રાગવાસા જીવનમાં એ સહજ લેવાય છે.

ગુરુદેવ ! પ્રતિજ્ઞામ્રષ્ટ એવો હું અત્યારે તો આપશ્રીની આ કિમતી સન્નાહના પાલન માટે વધારે ખાતરી શી આપી શકું ? પરંતુ મારા અંતરનાડે જલાવું છું કે—‘ મદિરા-માંસને સ્પર્શ’ સુઝાય નહીં કરવાનું આપનું હિતવચન હું ચૂસપણે પાળીશ. મારા પ્રત્યે આપશ્રીના સહજાવનું એ સ્મૃતિચિહ્ન બની રહેશે. ’

આટલું કહી, અંતિમ વંદન કરી સાધુ અષાઢભૂતિ મુનિવેશને પરહરી, પુનઃ સંસારી બની, નાહંદા વિદ્યાધામને હેલ્લા રામ રામ કરી, રાજગૃહ નગરીના વિશાલ માર્ગે ઝટ ઝટ ડગલા બરતો વિશ્વકર્માવાળા મહોદ્જ્ઞાની દિશામાં આગળ વધ્યો.

મદિરાક્ષીઓના મોહ્યાણુ કાતિલ હોય છે. સગરભૂમિમાં તલવાર વોંઝનારા ભુક્ષેટ મરણુ-ભીતિ ધર્યા વિના ત્યાં જે શૂરવીરતા દાખવી શકે છે તેઓ પણ ધર આંગણે નયનો-ના કટાક્ષ ફેંકતી અંગનાઓ આગળ પાણી પાણી થઈ જાય છે ! તેથી તો જ્ઞાની ભગવં-તોએ ‘ મોહનીય કર્મ ’ને જીતવું મહાવિકટ બતાવ્યું છે. કહ્યું છે કે—‘ ઈદ્રિયોમાં-‘ રસના, ’ યોગમાં-‘ મનોયોગ, ’ અવતમાં-‘ મૈથુન ’ અને કર્મોમાં-‘ મોહનીય ’ પર જ્ય મેળવવો કઢીણ છે. ’

સંસારના વિષયોમાં શચી-રંભારૂપ રમણી યુગલ સાથે પાણિચક્રશુથી જોડાઈ, કેવા કેવા પ્રકારના આનંદ લૂંટવા છે એના રેખાચિત્રો મનોપ્રદેશમાં આંકતો અને ઝડપથી આવતો આપાદ જ્યાં ઝરેખામાં ભિન્નતા વિશ્વકર્માની દ્રષ્ટિએ પક્ષો ત્યાં તેઓથી સહજ ભિન્નરી જવાયું—‘ ચાલો, બેડો પાર થયો. ’

દાદર ઊતરી પુત્રીઓને એ વાત કહી અને પૂરેપૂરા હાવમાવ અને આદર-સન્મારથી આવી રહેલા અતિથિને વધાવી લેવાની ખાસ તાકીદ કરી.

(ચાલુ)

સીતા વનવાસ-ગમન

યા

પ્રારબ્ધનું ફરી જલું.

(૨)

લેખક:—શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ, સાહિત્યપ્રેમી—મુરેન્દ્રનગર.

કૌશલ્યાણ—એટા ! તું વનમાં જ એમ હું કેમ કહી શકું ? વનમાં તારું રક્ષણ કાણ કરશે ?

સીતાણ—માતાણ ! આપ તો જ્ઞાની છો ને એ શું બોલો છો ? વનમાં, રણમાં, પાણીમાં, અગ્નિમાં, શત્રુ પાસે કે પર્વતની ગુફામાં પોતાનાં કર્મ જ રક્ષણ કરે છે, ખીજું રક્ષણ કેવું હોય ? માણ ! શું આ બૂલી ગયા ?

भीमं वनं भवति तस्य पुरं प्रधानं, सर्वो जनः सुजनतामुपयाति तस्य ।

कृत्स्ना च भूर्भवति सन्निधि रत्नपूर्णा, यस्यास्ति पूर्वसुकृतं विपुलं नरस्य ॥

જે જીવાત્મા પાસે પૂર્વનું સુકૃત્યશી વિપુલ થન છે, તે જીવો અત્યંત ભયંકર વનને વિષે સુજનતાને પામે છે, અને પોતાની આસપાસની બધી સૃષ્ટિને રત્નપૂર્ણ બનાવી દે છે, એટલે કે પૂર્વ કર્મ એ જ રક્ષણનું કારણ છે, માણ ! આપ તો સમજે જ છો, હું બાળક વિશેષ શું કહી શકું ?

કૌશલ્યાણ—એટા ! એ વાત ખરી છે, પણ તું બાળક અને વનનાં અતિ કપરા દુઃખો-ટાઢ, તાપ, હુલા, જંગલી પ્રાણીઓનો ભય, રાક્ષસોનો ભય, દુર્જનોનો ભય, આ સર્વ તારાથી શી રીતે સહન થશે ?

સીતાણ—માણ ! આર્ય સ્ત્રી કર્મને ખપાવતાં દુઃખનો વિચાર કરતી જ નથી. તેનામાં બીરુતા ન હોય.

કૌશલ્યાણ—એટા ! તારું શરીર તો અત્યંત કામળ છે. તેં તકડો છાંયો જોયો નથી, અથૈર વનમાં કાળજૈરવી અંધારો રાત્રિમાં તારાથી કેમ ચલાશે ? આ દુઃખો કે જેની ગણના થઈ શકતી નથી, તે તારાથી કેમ ખમાશે વાહ !

સીતાણ—શરીરશક્તિનો બધો આધાર આત્મિક શક્તિ પર રહેલો છે. આત્મા ખળવાન હોય તેને કોઈ વસ્તુ અગમ્ય નથી. બાકી સુખ દુઃખ એ મનની માન્યતા છે. જેને સુખ કહીએ છીએ તે કોઈ વખતે મોટા દુઃખનું કારણ થઈ પડે છે, અને ભોગવાતા દુઃખમાં પણ કાંઈક ઊંડી ઊંડી સુખની છાયા રહેલી છે. આપના આશીર્વાદથી અને પતિશક્તિના પ્રતાપે હું સર્વ દુઃખોને તરી જઈશ. માણ ! તમે વિશેષ દુઃખી ન થશો.

કૌશલ્યાણ—એટા ! તને વનમાં મોકલવી તેથી અમારી અપકૃતિ તો નહિ થાય કે ? રાજા જનક અને રાણી વિદેહાના જીવને કેટલું દુઃખ થશે ?

➡(૯૨)➡

સીતાજી—સામ્રાજી ! સુત જીવે બનવા યોગ્ય વસ્તુને વિશેષ શોક કરતા નથી. વનવાસ જવામાં મારા પિતા માતા મારું કંથ્યાણુ જ જોઈ શકશે. દીકરીના અકંથ્યાણુની ભાવના માતાપિતાને ન હોય, માજી !

કૌશલ્યાજી—બેટા ! તેં રામની સેવાનો ને તેના દુઃખમાં ભાગ લેવાનો જે નિશ્ચય કર્યો છે તે પ્રશંસાપાત્ર છે, પરંતુ તે સેવાધર્મ અતિ કઠણ છે, જે યોગીઓને પણ અગમ્ય લાગે છે; તેમાં પણ વનવાસમાં સેવાધર્મ બમણો તો અતિ દુષ્કર જ ગણાય.

સીતાજી—માજી ! આર્ય માતા દુધમાં જ સેવાનાં ધર્મો બાળકને પાવ છે, તેની રૂગરૂગ નીતિ અને સેવા સ્થાપિત જ હોય છે.

કૌશલ્યાજી—ખરી વાત બેટા ! શાસ્ત્રકારોએ સ્ત્રીઓનાં હૃદય નખળાં અને લાગણી-વશ ગણ્યાં છે, તે કાર્ધ વખતે સુખને બદલે દુઃખરૂપ થઈ પડે.

સીતાજી—માતાજી ! હૃદયની નખળાઈ એ આર્ય સ્ત્રીનું લક્ષણ નથી. આર્ય સ્ત્રી કદી સ્વમાન અને સ્વચ્છતા પ્રાપ્તિને પણ ભંગ કરતી નથી. પોતાનું રક્ષણ પોતે કરી સ્વચ્છતાને સુરક્ષિત બનાવે છે, આર્ય સત્ત્વારીઓએ મેળવેલા વિગ્રહયથી આપ કયા અજ્ઞાત છો ? હું તો બાળક આપને શું કહી શકું ? માત્ર કાલાવાલા કરું છું, આપનો વિશ્વાસ અને આશીર્વાદ મારું છું.

કૌશલ્યાજી—બેટા ! તારાં વચનો સાંભળી મારો શોક સમર્પ ગય છે, પણ તારા પરના વાત્સલ્યભાવને છોડી શકાતો નથી.

સીતાજી—માતાજી ! આ જીવાત્મા અનેક ભવ, અનેક સંબંધે જોડાયેલો જ હોતો. આ નવો સંબંધ નથી. રણાતુબંધ હશે તો ફરી મળવાનો પ્રસંગ આવશે, આજે તો કમનું દેવું ચૂકવવાની જે તૈયારી કરી છે તે આપ વડીલોની કૃપાથી પૂરી થાય એ જ અંતરની ભાવના છે. સૂર્યદેવ આકાશમાં અધર આવી રહ્યા છે, તાપના કિરણો વધે છે, સ્વચ્છતા રાહ જોઈ રહ્યા હશે, માટે માતાજી ! આશીર્વાદ સાથે રમ્મ આપો.

કૌશલ્યાજી—બેટા ! વિશેષ શું કહું ? રામ, લક્ષ્મણ અને સીતાનાં નામનો બપ મારા હૃદયમાંથી બંધ નહિં થાય. હવે એટલું જ કે સુખેથી સૌ પાછા આવી પહોંચો એ મારો આશીર્વાદ છે. પ્રભુ ! તમને સદાય થાઓ !

કૌશલ્યાજીની રમ્મ મળી ગયેલી માની સીતાજી મહામાતા રૂપિણી અરુણી દેવી તરફ જોઈ સાદાં દંડવત્ પ્રણામ કરી બેઠા.

સીતાજી—મહામાતા ! આપને નમન કરું છું, અને તબ્રજાવે આપની આજ્ઞા અને આશીર્વાદ મારું છું.

મહામાતા—“વસ્તે સૌમાન્યમસ્તુ” બેટા ! તમારું કંથ્યાણુ થાઓ.

સીતાજી—મહામાતા ! આપના આશીર્વાદથી અમારામાં બળ અને પ્રેરણાનો આવિર્ભાવ થાય છે, અચૈતન્યમાં ચૈતન્ય રેડાય છે, અંતરની દીપ્તિ વધારે પ્રકાશમાન થાય છે

અને અલૌકિક આશાસન મળે છે. “વ્રત્તવાક્યં જનાર્દનઃ” એ શ્રુતિ તાજી થાય છે, અનેક નિરાશામાં આશાનો અંદુર પ્રગટી નીકળે છે, દુઃખતા દિવસમાં આપતું વચન અમારા રક્ષણરૂપ નીવડશે એવી અપૂર્વ શ્રદ્ધા આજના આપના દર્શનથી પ્રગટી નીકળે છે. સંતના આશીર્વાદો ભીષણ દુઃખથી ગયાવે છે, વિશેષ શું કહું ?

મહામાતા—શાયાશ છે, શાયાશ છે, રઘુકુળભામિની ! વેદેહી ! તારી બુદ્ધિ અને વૈયર્થને ધન્ય છે. તારે ભાગભાવ જગતમાં “યાવત્ત્વંદ્રદિવાકરૌ” રહેશે, તારું આર્યત્વ અમર રહેશે, સ્ત્રીઓમાં તારા નામની પ્રથમ પદે ગણના થશે. એટા ! તારા વચનોએ આર્યભૂમિને પાવન કરી છે, રઘુકુળ દીપાવ્યું છે, મને આજે રાત્રી જનક અને રાણી વિદેહાનાં સ્મરણો તાગ્ન થાય છે. પુત્ર-પુત્રાદિમાં માતાતા પુણ્યથી સુશીલતા અને પિતાના પુણ્યથી ચાતુર્ય પ્રાપ્ત થાય છે, એવું આર્ય શાસ્ત્રકારોનું કથન સત્ય ઠરે છે. સ્વામીભક્તિ, સત્ય અને સ્વાર્થયાગની રેખાઓથી અંકાએવું તારું શરીર સુવર્ણ સમ દીપી નીકળે છે, અને કેઈ અલૌકિક જીવનનો સાક્ષાત્કાર કરાવે છે એટલું જ નહિ પણ અમને કહેતાં અતિ હર્ષ થાય છે કે—

વિશ્વંભરા ભગવતી ભવતીમમ્ભૂત, રાજા પ્રજાપતિસમો જનકઃ પિતા તે ।

તેષાં વધુસ્ત્વમસિ નન્દિનિ ! પાર્થિવાનામ્, વેષાં કુલેષુ સચિતા ચ ગુરુર્વયં ચ ॥

હે પુત્રો ! અમે પણ અમારા જીવનને ધન્ય ગણીએ છીએ કે જે કુળમાં સૂર્ય મૂળ પુરુષ અને અમે ગુરુ છીએ એટલે કે સૂર્યવંશી રઘુકુળમાં કુળગુરુ તરીકેનું અમને ગૌરવ છે, તે કુળમાં તું પુત્રવધૂ તરીકે છે, અને વિશ્વનું ભરણપોષણ કરતી મિથિલા નગરી કે જેના નૃપતિ પ્રજાપતિ સમા જનકવિદેહી છે તે તારા પિતા છે. એ રીતે હે એટા ! તારા અવતારને ધન્ય છે, કે તારા જન્મે પક્ષો અત્યંત વિશુદ્ધ અને પ્રભાવશાળી છે, કે જે ખીજને કોઈ મહદ્ પુણ્યે જ પ્રાપ્ત થાય છે.

એટા ! મારું તપ, અમારું ગૌરવ, અમારું રૂપિત્વ, અમારી સાધના અને અમારી ભક્તિ એ સૌની શોભારૂપ અયોધ્યાનું રાજ્ય છે કે જ્યાં—

સર્વે નરાશ્ચ નાર્યશ્ચ, ધર્મશીલાઃ સુસંવતાઃ ।

મુદિતાઃ શીલવૃત્તાભ્યાં, મહર્પય દ્વામલાઃ ॥

સર્વે સ્ત્રીઓ અને પુરુષો સંયમી, સુશીલ અને પવિત્ર ધર્મપરાયણ છે અને અતિ વૈરાગ્યવાન તપસ્વીઓ રહેલા છે, જે અયોધ્યાની શોભારૂપ છે અને અમને ગૌરવરૂપ છે, તેને તું નિઃશંક શોભાવી રહી છે.

પુત્રી ! રૂપિધર્મ યજ્ઞમાનોથી જ શોભે છે, શરીર જેમ વસ્ત્રથી શોભે છે તેમ યજ્ઞમાનનાં સામાન્ય રૂપિઓને ગૌરવરૂપ હોય છે. એ સામાન્યતા જ્યાં નિરંતર વાસ છે એવી અમરાવતી સરખી અયોધ્યા નગરીનું શું વર્ણન કરું ?

સ્ત્રીતાજ—માતાજી ! આપની મીઠી અમૃત સરખી વાણી સાંભળતાં હૃદયને તૃપ્તિ થતી નથી.

અંક ૫ મો]

સીતા વનવાસ ગમન.

૯૫

મહામાતા—તાં તુ રાજા દશરથો, મહારાષ્ટ્રવિવર્ધનઃ ।**પુરીમાવાસયામાસ, દિવિ દેવપતિર્યથા ॥**

છંદ્રપુરીમાં જેમ છંદ્ર મહારાજ રહે છે તેમ આ અયોધ્યા નગરીમાં રાજ્યની વૃદ્ધિ કરનાર મહારાજ દશરથ રહે છે.

દીર્ઘાયુષો નરા સર્વે, ધર્મ સત્યં ચ સંશ્રિતાઃ ।**સહિતાઃ પુત્રપૌત્રૈશ્ચ, નિત્યં સ્ત્રીભિઃ પુરોત્તમે ॥**

આ ઉત્તમ અયોધ્યા નગરીમાં હમેશાં સ્ત્રીઓવડે, પુત્ર-પૌત્રાદિવડે ધર્મ અને સત્યનું સેવન કરવાવાળા દીર્ઘાયુષી માણસો રહેલા છે.

તાં પુરીં સમહાતેજા, રાજા દશરથો મહાન્ ।**શશાસ શમિતામિત્રો, નક્ષત્રાણીવ ચંદ્રમા ॥**

નક્ષત્રોને વિષે પૂર્ણિમાનો ચંદ્ર જેમ શોભી રહ્યો છે, તેમજ મહાતેજસ્વી દશરથ રાજા તેમના વિરાધીઓને દગાવી આ નગરીમાં શોભી રહ્યા છે.

આ વખતે કૌશલ્યાજી ઊભા થઈ બે હાથ જોડી નમન કરી બોલ્યા.

કૌશલ્યાજી—મહાદેવી ! આ સર્વ કુળગુરુઓના આશીર્વાદોને જ પ્રતાપ છે, તપસ્વીઓના તપજળની જ પ્રસાદી છે, ઇક્ષ્વાકુ વંશને શોભાવનારા, સદાના દિતચિંતક કુળગુરુઓના જ્યાં વાસ છે ત્યાં સદાય શાંતિ અને આશાદી હોય જ, ચંદન અને કેતકીના વનમાં રહેનારાં પશુ, પક્ષી, માણસો અને પાર્થિવ પદાર્થો જેમ સુગંધનો લાભ મેળવે છે તેમ અમે સદ્ગુરુઓ, મહર્ષિઓ અને તપસ્વીઓના પ્રતાપે જ શોભી રહ્યા છીએ. મહાદેવી ! આપના આગમનથી અમે પાવન થયા છીએ.

ગંગા પાપં શશ્વિઃ તાપં, દૈન્યં કલ્પતરુસ્તથા ।**પાપં તાપં ચ દૈન્યં ચ, સન્તિ હન્તિ મહાશ્યાઃ ॥**

ગંગોદક પાપનો નાશ કરે, ચંદ્ર તાપનો નાશ કરે અને કલ્પતરુ દીનતાનો નાશ કરે, ત્યારે સંતપુરુષોની સેવા તો એ ત્રણેનો એક સાથે નાશ કરે એટલી શક્તિ ધરાવે છે, વિશેષ શું કહું ?

મહામાતા—(સીતાજી તરફ જોઈને), બેટા ! અયોધ્યા જેવો જ વૈભવ મિથિલાપતિ જનક રાજાનો છે. આજના સમયે આ યાદ આપવાનું કારણ એટલું જ કે આ અને ઉત્તમ પક્ષને તું શોભાવી રહે છે. તેમના આ મહાન્ યજ્ઞમાનોના સૌ સાગ્યનું અમને જે શોભવ રહે છે, તેમાં તારા ત્યાગથી, તારા વનવાસથી, તારા ઔદાયથી અને તારી પતિ-કલિતથી વૃદ્ધિ થાય છે.

સીતાજી—મહામાતા ! હું તો આજક હું, મારી પ્રશંસા આટલી બધી ન હોય.

મહામાતા—એટા ! તું બાળક છે એ વાત ખરી છે, પરંતુ તારામાં રહેલા ગુણો વિશ્વવંદ છે, જેથી જ કહી શકું છું કે—

શિશુર્વા શિષ્યા વા યદસિ મમ તત્તિષ્ઠતુ તથા,

વિશુદ્ધેરુત્કર્પસ્ત્વયિ તુ મમ મક્તિ જનયતિ ।

શિશુત્વં સ્ત્રેણં વા ભવતુ નતુ વંઘાસિ જગતાં,

ગુણાઃ પૂર્જસ્થાનં ગુણિણુ ન ચ લિંગં ન ચ વયઃ ॥

પુત્ર હો કે પુત્રી હો, ગમે તે હો પરંતુ જેનામાં વિશુદ્ધિનો ઉત્કર્ષ જેટલો છે તેમાં જ મારી ભક્તિ પ્રગટે છે, શિશુપણ કે સ્ત્રીપણ જનનમાં વંદનને યોગ્ય નથી પરંતુ તેના ગુણો જ પૂજનને યોગ્ય છે, કે જ્યાં જનન કે ઉન્નતિ જોવાતી નથી.

સીતાજી—અહો, હો ! મહામાતા ! મારા પર આટલો બધો પ્રેમ ? આ દિલ્લાસારૂપ વચનો હું કેમ જુલ્લી શકું ? હું તો બાળક છું અને આ જીવનની પહેલી વીણીમાં જ પ્રારબ્ધ ફરી જવાથી વનવાસનાં દુઃખો ખસવાનો સમય પ્રાપ્ત થાય છે, જે દુઃખો આત્માને વધારે પવિત્ર કરી આપતી સેવામાં દાઝર કરશે તે દિવસને હું અહોભાગ્ય ગણીશ. દાઝ તો મારો આત્મા શ્રીરામજી પાસે છે ને દેહ અહીં છે. સૂર્યદેવ શિર ઉપર આવી ગયા છે, વનનો રથ તૈયાર હશે, સૌ રાહ જોતા હશે, તો માતાજી મને આશીર્વાદ અને કર્તવ્ય-પરાયણ બનવા આજ્ઞા આપો.

મહામાતા—એટા ! પ્રભુ તમારું રક્ષણ કરે, સૂર્યના તેજસ્વ રઘુકુળનો સદા વિજય હો ! સદ્ધર્મના આરાધનમાં વનવાસ પૂર્ણ કરી સુખેથી સૌ પાછા ફરો એ મારો આશીર્વાદ છે.

સીતાજી તમન કરી ત્યાંથી વિદાય લે છે, અને સૌની આંખોમાંથી ચોખ્ખારાં આંસુ વહેવા લાગે છે.

(પૂર્ણ)

શ્રી સિદ્ધાચલ તીર્થ સ્તવન.

(મંગલ દિન ભયો આજનો, ગુરુ ઘેર પધાર્યા.—એ દેશી.)

આજ મહારા નયણા સદૃશ થયા, સિદ્ધાચલ દીઠો;

આજ મહારા નયણા સદૃશ થયા, વિમલાચલ દીઠો.

॥ ૧ ॥

ભવ અનંતમાં એહ ન દીઠો, આજ મેં નજરે દીઠો રે. સિદ્ધાં

॥ ૨ ॥

ભવ ભમીએ ચઉ ગઈ સંસારે, તે હવે વેગે કમીએ રે. સિદ્ધાં

॥ ૩ ॥

મુનિવર કોઈ અનંતા સિધ્યા, શિવરમણી ભરધરીઆ રે. સિદ્ધાં

॥ ૪ ॥

પાખી પણ ધંદા ઉદ્ધરીઆ, પશુઆ પણ ઉગરીઆ રે. સિદ્ધાં

॥ ૫ ॥

ચરમાવર્તમાં જે ભવી આવે, પાપળહુલતા ખપાવે રે. સિદ્ધાં

॥ ૬ ॥

તે નિજ નજરે દર્શન પામી, રુચકવિજય સુખનામી રે. સિદ્ધાં

॥ ૭ ॥

મુનિરાજશ્રી રુચકવિજયજી મહારાજ

કુમતિકુંદાલ, કુમતિકુંદકુંદાલ, કુમતિમતકુંદાલ, ઉત્સૂનકુંદકુંદાલ ઈત્યાદિ.

(લેખક : પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડિયા એમ. એ.)

આ લેખનું શીર્ષક વાંચતાની સાથે મહોપાધ્યાય 'ધર્મસાગરગણિનું' નામ યાદ આવે એ સ્વાભાવિક છે, કેમકે એમણે રચેલ કુવકંખકોસિયસહસ્સકિરણ (કુપક્ષકૌશિકસહસ્સકિરણ) કે જેને હીરવિજયસૂરિએ પવયણપરિકખા (પ્રવચનપરીક્ષા) નામ આપ્યું છે તે કૃતિ તે જ કુમતિકુંદાલ ઇત્યાદિ વિવિધ નામે યોગજ્ઞાવાની કૃતિ છે એ જાતની માન્યતા હજી પણ પ્રચલિત હોય એમ જણાય છે, જે કે વસ્તુસ્થિતિ આવી તથી એમ આગમોદ્ધારકે “ શ્રી પ્રવચનપરીક્ષાની મહત્તા ” (પૃ. ૧૮)માં પ્રતિપાદન કર્યું છે.

ધર્મસાગરગણિના લેખમાં કે રમયાદાપટ્ટકોમાં ‘કુમતિકુંદકુંદાલના’ કરતાં ધર્મસાગર હોવાનો ઉલ્લેખ તથી તો પછી આ ગ્રંથ એમનો બનાવેલો કેમ ગણાય ? આ ગણિએ તત્તરંગિણી (તત્ત્વતરંગિણી) રચી છે. એમાં મુખ્યતાએ તિથિની વૃદ્ધિ અને હાનિને અંગે ‘તપા’ ગમ્મતની માન્યતાને આગળ રાખી ખરતરોની તિથિ બાબતની માન્યતાનું ખંડન છે. આ કૃતિ ઉપર સ્વોપદ વૃત્તિ સંસ્કૃતમાં છે.^૧ કેટલાક લેખકોને મતે આ વૃત્તિ તે જ કુમતિકુંદાલ છે.^૨ સિદ્ધવિજયે તો કુમતિકુંદાલને તત્ત્વતરંગિણી શીક્ષિત ગણેલો છે.^૩

કુમતિકુંદકુંદાલને અંગે કેટલાક કહે છે કે-ધર્મસાગરગણિએ દીક્ષા લીધી તે પૂર્વે આ ગ્રંથની હાથપોથી લખાયેલી છે. એમ બનવાબેગ છે કે-આ ગ્રંથમાં ખરતરોનાં મંત્રગ્યોની કડક અને કટુતાભરી સમાલોચના હોય અને એ બાબતોની આ ગ્રંથને આધારે ધર્મસાગરગણિ પ્રશ્નપણા કરતા હશે એટલે પ્રશ્નકને જ પ્રણેતા માની લેવાયા હશે.

૧ એમના જીવન અને કવન વિષે મેં “ મહોપાધ્યાય ધર્મસાગરગણિની જીવનરેખા ” એ નામના લેખમાં કેટલીક હકીકત રજૂ કરી છે. આ લેખ હવે પછી છપાશે.

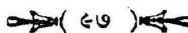
૨ પટ્ટાવલી-સમુચ્ચય (ભા. ૨, પૃ. ૨૫૮)માં ‘તપ’ગમ્મતના ૧૧ મર્યાદા-પટ્ટકો ગણાવાયા છે.

૩ જુઓ પ્રાં ૫૦ મં (પૃ. ૧૮)

૪ આ સ્વોપદ વૃત્તિ મૂળ સહિત ઋષભદેવજી કેશરીમજી શ્રેતાંગર સંસ્થા (રતનામ) તરફથી ઈ. સ. ૧૯૩૪ માં પ્રસિદ્ધ કરાઈ છે.

૫ જુઓ જિનચન્દ્ર (પૃ. ૬૨)

૬ જુઓ પ્રાં ૫૦ મં (પૃ. ૧૮). વિશેષ માટે જુઓ સિદ્ધવિજયે ત્રિ. સં. ૧૬૭૪ માં રચેલી સાગરબાવની (ગા. ૨૪). આ ગાથામાં કુમતિકુંદાલ અને તત્ત્વતરંગિણીને પાણીમાં ધોળ્યાની વાત છે.

ઉત્સુન્નકંદકુદાલ-કુમતિકંદકુદાલને જ કેટલાક ઉત્સુન્નકંદકુદાલ કહે છે. જિન-રત્નકોશ(ભા. ૧)માં કુમતિકંદકુદાલની નોંધ નથી, પરંતુ ઉત્સુન્નકંદકુદાલ વિશે ઉલ્લેખ છે. અહીં ગુરુતત્ત્વપ્રદીપ અને ગુરુતત્ત્વસિદ્ધિ એમ એનાં બે નામાંતર અપાયાં છે. પૃ. ૧૦૭ માં ગુરુતત્ત્વપ્રદીપનો પરિચય આપતાં કહ્યું છે કે-એની એક હાથપોથી વિ. સં. ૧૬૮૩માં લખાયેલી છે. આ પાટલુમાંની અન્ય હાથપોથી ઉપરથી ઉતારાવાયેલી છે. આ હાથપોથી ખૂબ ઉતાવળથી વિ. સં. ૧૬૦૬ માં વિમલસાગર, જ્ઞાનવિમલ, વિનય-સાગર અને વિવેકવિમલ એ ચાર મુનિઓએ ઉતારી લીધી હતી. આને અંગેની પ્રશસ્તિમાં આ ઉતાવળનું કારણ નીચે મુજબ દર્શાવાયું છે:—

જ્યારે ધર્મસાગરગણિએ નારદપુરીમાં તત્ત્વતરંગિણી રચી ભારે ખરતરોએ એવો કંચરો ઉપાડ્યો કે આ ગ્રંથમાં અંદરખાતેથી અમારી ટીકા કરાઈ છે. એ ઉપરથી ધર્મ-સાગરગણિએ ગુરુતત્ત્વપ્રદીપની જૂના તાડપત્રીય હાથપોથી શોધી કાવવા વિનયસાગરને પાટલુ મોકલ્યા, કેમકે એમને ખાતરી હતી કે પોતાના મંત્રચતુર આ ગ્રંથદ્વારા સમર્થન થશે. વિનયસાગર પાટલુ ગયા અને સદૃશવત્સ કાકુરના ઘરમાં એમને આ હાથપોથી મળી પચ્ચ ખરી. જુદાજાતિક દૈગિરોને આની ખબર પડતાં આ પોથી તો અમારી છે એમ કહી એમણે એ પાછી માંગી. વિનયસાગરે એ ઉપરથી પોતાના મિત્રોની મદદવડે એ જલદી બિતારી લીધી અને એ દૈગિરોને પાછી આપી. કાલાંતરે ધર્મસાગર ગણિએ આ ગુરુતત્ત્વપ્રદીપનો સારાંશ એક પૃથક્ પ્રકરણરૂપે તત્ત્વતરંગિણીમાં ભેડી દીધો.

આ પ્રમાણેની હકીકત વિવેકવિમલગણિકૃત પ્રશસ્તિમાં છે.

ગુરુતત્ત્વપ્રદીપ—આ નામના ગ્રંથની તેમજ ગુરુતત્ત્વસિદ્ધિ એ નામવાળા ગ્રંથની હાથપોથીઓ ક્યાં ક્યાં છે એની જિનરત્નકોશમાં નોંધ છે. જેમની પાસે આ હાથપોથી હોય તેઓ જો રવોપત વ્રતિ સહિત છપાયેલી તત્ત્વતરંગિણી સાથે એ સરખાવે તો ઉપ-યુક્ત પ્રશસ્તિની સત્યતા ઉપર પ્રકાશ પડે.

ગુરુતત્ત્વપ્રદીપિકા—આગમોદ્ધારકે પ્રા. ૫૦ મં(પૃ. ૧૧)માં ધર્મસાગરગણિની કૃતિઓ ગણાવતાં ગુરુતત્ત્વપ્રદીપિકાનો વ્યત્તે એના ગ્રંથાગ્ર તરીકે એક હામરતો ઉલ્લેખ કરેલો છે. તો શું આ ગુરુતત્ત્વપ્રદીપિકા એ તાડપત્ર પર પ્રાચીન સમયમાં લખાયેલ ગુરુતત્ત્વપ્રદીપિકાના જ વિષયને વ્યક્ત કરે છે કે આ નામોની કેવળ સમાનતા છે ?

“જૈન સાહિત્યનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ”(પૃ. ૫૬૨)માં ધર્મસાગરના નામ પર “પ્રવચનપરીક્ષા-કુમતિમતકુદાલ” નો ઉલ્લેખ છે. એ એક રીતે ક્ષાંત્ય ગણાય, કેમકે આ પુસ્તક તો ઇ. સ. ૧૬૩૩માં પ્રસિદ્ધ થયું છે અને પ્રવચનપરીક્ષા તેમજ એની મહત્તાને લગતું લખાણ ઇ. સ. ૧૬૩૭માં પ્રસિદ્ધ થયું છે, પરંતુ આ ચાલુ વર્ષમાં (ઇ. સ. ૧૬૩૭માં) જે પટ્ટાવટીસમુચ્ચય (ભા. ૨) બહાર પડ્યો છે તેમાં પૃ. ૨૬૬ માં “કુમતિકુદાલ-પ્રવચનપરીક્ષા” એમ છપાયું છે તે શું કહેવાય ? આ પ્રશ્ન મેં મુનિશ્રી દર્શનવિજયજીને પૂછાવતાં તેમણે નીચે મુજબ ઉત્તર વળી મોકલ્યો છે:—

“કુમતિકુદાલને અનુસરતો પ્રવચનપરીક્ષા ગ્રંથ એમ સમજવાનું છે.” તા ૨૪-૭-૫૦**

ઉપર્યુક્ત પટ્ટાવટીસમુચ્ચય (ભા. ૨)માં સોહમકુલરત્ન-પટ્ટાવટી-રાસ છપાયો છે. એમાં પૃ. ૬૬ માં કુમતિકુદાલનું અને એના કર્તા તરીકે ધર્મસાગરનું નામ છે. આને અંગેની “પુરવણી” (પુ. ૨૫૭)માં કુમતિકુદાલને અંગે નીચે મુજબ ઉલ્લેખ છે:—

“મહોપાધ્યાય શ્રીધર્મસાગરગણિએ આ ગ્રંથની પ્રરૂપણા કરી હતી, તેમજ “તત્ત્વ-તરંગિણી” ગ્રંથ બનાવ્યો હતો, જેમાં ઇતર ગમ્મોની કડક સમાલોચના કરી હતી. આ વિજયદાનસુરિ અને આ. શ્રી વિજયહીરસુરિએ તે ગ્રંથોને જળશરણુ કરાવ્યા, અને ઉપાધ્યાયજીએ પણ તે પ્રરૂપણા માટે મિચ્છામિ ‘દુષ્કંડ’ આપ્યો હતો, જેનો લેખ આ પ્રમાણે છે.”

આ પ્રમાણેના ઉલ્લેખ બાદ જે લેખ અપાયો છે, તેમાં જળશરણુની વાત નથી તેમજ તત્ત્વતરંગિણીનું નામ પણ નથી. એમાં તો “ઉત્સુત્તર-કુદાલ-ગ્રંથ ન સદૃશ, પૂર્વ સદૃશ હોય તે ‘મિચ્છામિ દુષ્કંડ’” એટલે જ ઉલ્લેખ છે એનું કેમ ?

“પુરવણી” (પૃ. ૨૬૬)માં ગુરુતત્ત્વપદીપકનો પ્રવચનપરીક્ષાથી ભિન્ન ગ્રંથ તરીકે ઉલ્લેખ છે. એ વાત પણ વિચારવા જેવી છે.

ગુરુતત્ત્વપદીપની એક હાથ-પોથી જૈનાનંદ પુસ્તકાલયમાં છે. એમાં આ કૃતિનું ખીણું નામ ઉત્સુત્તરકુમતિકુદાલ પણ અપાયું છે, પરંતુ કર્તાનું નામ નથી. આ કૃતિમાં આઠ વિશ્રામ છે. આ કૃતિ તે જ જિનરત્નકોશમાં નોંધાયેલી કૃતિ હોવી જોઈએ. વિશેષ તપાસ કરવી આકી રહે છે.

આ પ્રમાણે કુમતિકુદાલ ઇલાદિ વિષે જે હકીકતો હું એકત્રિત કરી શક્યો છું તે ઉપરથી નીચે મુજબ નિષ્કર્ષ નીકળી શકે છે:—

(૧) કુમતિકુદાલ એ નામ સોહમકુલરત્ન-પટ્ટાવટી-રાસમાં છે, અને એને અહીં ધર્મસાગરગણિની કૃતિ ગણી છે.

(૨) કુમતિકંદકુદાલ એ નામ આગમોદ્ધારકે પ્ર. પ. મ. માં આપ્યું છે અને આ નામની કોઈ કૃતિ ધર્મસાગરગણિએ રચી નથી એમ એમણે કહ્યું છે.

* આ સંખ્યામાં મેં ફરીથી કાગળ લખ્યો ત્યારે તા. ૩-૮-૫૦ના પત્રમાં નીચે મુજબ ઉત્તર એમણે મને લખી મોકલાવતા કૃપા કરી છે:—

“ઉપાધ્યાયજી મહારાજે પ્રાચીન કુમતિકુદાલ ગ્રંથ જળશરણુ થયા પછી પ્રવચન-પરીક્ષા ગ્રંથ બનાવ્યો છે. જેમાં કુમતિકુદાલ વિષયનો પણ સમાવેશ કરેલ છે અને ખીણ વાતો પણ વર્ણવી છે. આમાં કુમતિકુદાલની યુક્તિઓ અપનાવી, પણ તેની ઉચ્ચતાને અપનાવી નથી. તેથી આ ગ્રંથ સર્વમાન્ય બન્યો છે.”

આ વિધાનના સમર્થનાર્થે પ્રમાણો રજૂ કરવા મારી શ્રી દર્શનવિજયજીને સાદર વિનંતિ છે. શું કુમતિકુદાલ નામનો ગ્રંથ એમણે જોયો છે અને જોયો હોય તો એને પ્રવચનપરીક્ષા સાથે સરખાવ્યો છે ખરો ?

(૩) કુમતિઅતકુદાસ નામ જૈ. સા. સં. છ. માં જોવાય છે. સાથે સાથે જોને અર્થો પ્રવચનપરીક્ષાનું નામાંતર ગણ્યું છે. પટ્ટાવલી-સમુચ્ચય (ભા. ૨) ના સંયોજક આને જ અનુસરે છે. જો એમ ન જ હોય તો તેમણે કયા આધારે પ્રવચનપરીક્ષાને કુમતિકુદાસ-પ્રવચનપરીક્ષા કહી છે તે તેઓ જણાવવા કૃપા કરે.

(૪) કુમતિકુદાસ કે કુમતિકંઠકુદાસ અથવા કુમતિમત-કુદાસને બદલે કેટલાક તરફથી ઉત્સૂત્રકંઠકુદાસ નામ રજૂ કરાય છે. વિશેષમાં ઉત્સૂત્રકંઠકુદાસનાં ગુરુતત્ત્વપ્રદીપ અને ગુરુતત્ત્વસિદ્ધિ એવાં બે નામાંતરો સૂચવાય છે, પણ પ્રવચનપરીક્ષા એવું એવું નામાંતર કોઈએ પ્રાચીન સમયમાં સૂચવ્યું હોય તો તે જાણવામાં નથી.

(૫) તત્ત્વતરંગિણી જલશરણને લાયકની કૃતિ હોય એવાં એમાં કંઈ વિધાને જાણતાં નથી. શું ધર્મસાગરગણિએ જે તત્ત્વતરંગિણી રચી હતી તેમાં કાપકૂપ કરાઈ એ નામની નવીન કૃતિ એમને નામે ચડાવાઈ છે ?

(૬) ઉત્સૂત્રકંઠકુદાસ યાને ગુરુતત્ત્વપ્રદીપને સારાંશ તત્ત્વતરંગિણીમાં જોડાયે એમ વિવેકવિમલે કહ્યું છે. આ ગુરુતત્ત્વપ્રદીપ વિ. સં. ૧૬૦૬ પહેલાં કોઈકે રચ્યો છે. એની તાડપત્રીય પ્રતિ ધર્મસાગરગણિએ જોઈ હોવી જોઈએ અને એમાં 'ખરતર' ગમેછત્તી ગાન્યતાઓનું ખંડન હશે. આ કૃતિ વિક્રમની પંદરમી સદીથી અર્વાચીન નહિ હશે એમ તાડપત્રીય પ્રતિઓનો સમય સામાન્યતઃ જે મનાય છે તે આધારે કહી શકાય.

(૭) વિવેકવિમલની પ્રશરિત જેમની પાસે હોય તેમણે એ પ્રસિદ્ધ કરવા કૃપા કરવી ઘટે, જેથી આ વિવાદગ્રસ્ત વિષયનો સમુચિત નિર્ણય થાય.

(૮) પાટણના જાંડારમાં ઉપર્યુક્ત ગુરુતત્ત્વપ્રદીપની હાથપોથી છે કે નહિ તેની તપાસ કરી એ અંતના વિષય વગેરે બાજત ઉપર પ્રકાશ પડાવે જોઈએ.

(૯) અસહની તત્ત્વતરંગિણીને ગુરુતત્ત્વપ્રદીપ સાથે સંબંધ હશે. એ ગમે તે હો; ખરતરોએ પણ પ્રવચનપરીક્ષાને તો કુમતિકુદાસ કે ઉત્સૂત્રકંઠકુદાસ કે એવા કોઈ નામે ઓળખાએલ નથી. બહુમાં બહુ તો તેમણે તત્ત્વતરંગિણીની કોઈક વૃત્તિને આ પ્રમાણે ઓળખાવી છે એમ લાગે છે.

(૧૦) ખરતરોની માન્યતાઓની કડક શબ્દોમાં આટલણી કાદનાર કોઈક કૃતિ ધર્મસાગરગણિએ જોઈ હોવી જોઈએ અને એમાંની બાબતોની એમણે કોઈક કૃતિમાં પ્રસ્પષ્ટ કરી હોવી જોઈએ. પ્રસ્પષ્ટ અને પ્રણેતાનો ભેદ ધ્યાનમાં ન રહેતાં ગેરસમજ ઊભી થઈ હશે.

(૧૧) ગુરુતત્ત્વપ્રદીપક, ગુરુતત્ત્વપ્રદીપિકા કે એવા કોઈ નામની કે નામાંતરવાળી કૃતિ ધર્મસાગરગણિએ રચી છે. એ હાસ એમણે એમની પૂર્વે રચાએલા ગુરુતત્ત્વપ્રદીપનું નામ તો સાચવી રાખ્યું છે; વિષયનો વાત તો એ મૂળ કૃતિ તેમજ એમની આ નામની કૃતિ સરખાવે કહી શકાય.

વ્યવહાર-કૌશલ્ય

(૩૦૧)

સારા થયું, હલકા તત્વોથી જીવનને દૂર રાખવું, પોતાના સંબંધમાં આવનાર સર્વને સર્વદા મદદ કરવી, પોતે મીઠાં થયું અને સર્વ પ્રકારની ઉશ્કેરણીથી મનને દૂર રાખવું અને કોઈ કારણે નાનોમૂતો પણ ક્રોધ ન કરવો. આ જીવનનું ધ્યેય છે, માનવનું છે અને મેળવવું મુશ્કેલ છે.

જીવનનું ધ્યેય હોવું જોઈએ, આદર્શ હોવો જોઈએ અને મુશ્કેલીમાં એ આદર્શને અનુકૂળ રહેવું જોઈએ અને એ આદર્શ ઉપર વિશ્વાસ રાખવા ઉપરાંત એ આદર્શને વળગી રહેવું જોઈએ. જે આદર્શ વાત કરે તે નકામી છે, આદર્શ તો જીવવો જોઈએ અને તેને નિમકંહુરામ કહી થવાય નહિ. એટલે વાતો કરનાર આદર્શને પહોંચી શકતા નથી, તેઓના આદર્શ આદર્શમાં જ રહે છે અને વાતો કરવામાં તેમની બહાદુરી જણાઈ આવે છે. તે વાતોડીયા માણસ આદર્શને માણી શકતા નથી, પણ હેરાન દુઃખી અને અનેક રીતે પાછા પડનાર થાય છે. આદર્શ જીવવા જેવી વસ્તુ છે, જેઓ આવા આદર્શને જીવી શકતા નથી તેવા માણસો ગમે તેટલી આદર્શની વાત કરે તેમાં તેઓનું મહત્ત્વ વધારવાની વાત જ હોય છે, તેમાં કોઈ સાચી વાત હોતી નથી, પણ વાત તરીકે આદર્શને આગળ ધરવાની જ તેમાં વાત હોય છે, એવા આદર્શવાદીઓ, તકસાદુ અનુકરણ માટે નકામા નીવડે તો તેમાં નવાઈની વાત નથી. આપણે વહેવાર આદર્શવાદીની તકા સમજ્યા પછી તેમને અનુસરવાના નથી, પણ સાચા આદર્શવાદી તો તે કહેવાય છે જેઓ પ્રાણીને પણ આદર્શને ચૂકે નહિ, આગળ વધે નહિ કે પાછળ જાય નહિ. કેવો આદર્શ હોવો જોઈએ તેના થોડા દાખલા અત્રે આપ્યા છે. તે સમજી વહેવાર આદર્શવાદી થઈએ અને આપણા જીવનનું ધ્યેય સમજીએ. દાખલા તરીકે:—

૧ પોતે સારા થયું. ગમે તેવા સંયોગોમાં સારાપણું છુપાવવું નહિ.

૨ નીચે ઉતારે તેવા સંયોગોમાંથી જાતને ઉગારી લેવી.

૩ મદદની જરૂર જેને જેને હોય, તેને જીવનથી પણ મદદ કરવી. સંબંધમાં આવનાર સર્વને આ આદર્શનો લાભ મળવો જોઈએ.

૪ પોતાની જાતને મીઠી રાખવી, કડવાટ દૂર કરવી અને આનંદી રહેવું.

Just to be good, to keep life pure from degrading elements to make it constantly helpful in the little ways to those who are touched by it, to keep one's spirit always sweet and avoid all meanness of pretty anger and irritability—that is the ideal as noble as it is difficult.

Elmond Haword Eggs.

૫ નાની નછત્રી આખતમાં ગુરુસો ન કરવો.

૬ ચીડીઆ ન થવું.

આવા આદર્શ પોતાને માટે મુકરર કરી તે ધ્યેયને સ્વીકારવું અને પછી ગમે તેટલી અગવડ પડે તો પણ તે આદર્શને વળગી રહેવું. ભોગ આપવો પડે તે આદર્શ ખાતર આપવો અને ધ્યેય છૂટવું ન જ જોઈએ એ ધ્યાનમાં રાખવું. એમાં ધસારે ચળકાટ છે, એટલે ધસારાથી કરવું નહિ અને નિત્ય આનંદમાં મગ્ન રહેવું. આ કુશળી માણસનું કામ છે, એમાં કુશળતા સિદ્ધ થાય છે અને તે આચરણ્યથી સિદ્ધ થાય છે.

(૩૦૨)

જિંદગી માટે એક ઘણી રમૂજ કરે એવી આખત છે કે તમે એક વખત નિશ્ચય કરો કે સારામાં સારી ચીજ મળે તે સિવાયનો સ્વીકાર કરવો નહિ તો ઘણી વખત તે તમને મળે છે.

માણસોને ગમે તેમ કરીને વસ્તુપ્રાપ્તિ કરવી હોય છે, તે જે ધારે તેવી ચીજ તે મેળવી શકે છે. તે જે ધારણા કરે કે સોનાની અંખાડી પર એસવું તો તેને સોનાની અંખાડી મળે છે, જે ધરનાં ધરની તેને હમ્છા હોય તો તે મળે છે. જિંદગીમાં જેવી ધારણા હોય તેવું તેને મળે છે. એ માટે એણે ચારિત્ર કેળવવું ઘટે અને ચારિત્ર કેળવણીના અનેક દાખલાઓ છે. તમે સુતારની વાર્તા વાંચી હશે. તેણે એક પ્રકારના લાકડાને ખૂચ છોટવું, પોલિશ કર્યું. તેનું આણું વર્તન જોઈ બીજા માણસે તેને આટલી મહેનત કરવાનું કારણ પૂછ્યું. પોતાને એસવા માટે જ તે પોલિશ કરી રહ્યો છે એમ તે સુતારે જવાબ આપ્યો અને તેણે (સુતારે) અંતે એ જગા મેળવી. આ વાર્તા ખતાવે છે કે- પ્રયત્ન (પૌરુષ) અરામર હોય અને દૈવની અનુકૂળતા હોય તો ધારેલી અશક્ય વાત પણ બને છે અને આનંદમંગળ થાય છે, નહિ તો ક્યાં એક અદતો સુતાર અને ક્યાં ન્યાયાધીશી! પણ તેણે યોગ્ય પ્રયત્ન કરી તે જગ્યા મેળવી અને મોટો ન્યાયાધીશ એક સુતાર બન્યો. એ આશ્ચર્યકારક ઘટના છે કે અશક્ય વાત પણ કુદરતમાં બને છે, માટે પહેરવો તો સોનાનો જ કંદોરો પહેરવો, મારે પરણવું તો ઇંદ્રાણીને જ પરણવું, તો એ માટે પ્રયત્ન કરવો ઘટે, અને દૈવ અનુકૂળ હોય તો તે પણ મળી આવે. પ્રયત્ન કરવામાં ક્યાશ ન રાખવી. તમે ભારે ઉઘમી છો અને દૈવ પર ભરોસો રાખનાર છો તો તમે રમૂજ ઉત્પન્ન કરે તેવી સારામાં સારી ચીજ મેળવી પરીક્ષા કરો. તમે નસીબદાર છો, તો ભાવના રૂપાના કંદોરાની ન રાખો, તમારા નસીબમાં સોનાનો કંદોરો હોય તો તે પણ પ્રયત્ન- (ઉઘમ) માંગે છે અને તમે પ્રયત્નમાં માનો છો તો ચલાવે રાખો અને પ્રયત્નને વશ થાઓ, એટલે સર્વ વસ્તુ સારામાં સારી હોય તે મળશે પણ જો તે મેળવવા માટે પ્રયત્નને મૂકી દેશો તો તે વસ્તુ મળશે નહિ અને કુદરતની રમૂજના બેનસીબ રહેશે. આકી ઉઘમને

It is a funny thing about life-If you refuse to accept anything but the best, you very often get it.

Samersset Maugham.

અંક ૫ મો]

પ્રકીર્ણ.

૧૦૩

આધીન સર્વ વાત છે અને તમે ઉગ્રમમાં (પાંચે સમવાયી કારણમાં) માનનારા છો, તો સુતારની જેમ પ્રયજ્ઞ ઇચ્છા અને પુરુષાર્થ કરો. અને તમને સારામાં સારી ચીજ મળી રહેશે, પણ જો તમારા પ્રયત્નની અધૂરાશ હશે તો નહિ મળે અને પછી તમે દૈવને દોષ આપશો. કુશળ માણસ મોળી ઇચ્છા ન કરે અને વસ્તુ મેળવે ત્યારે જ જીવે. તમારી કુશળતા, પ્રયજ્ઞ ઇચ્છા અને દૈવમાં માનવામાં છે. પાંચે સમવાયી કારણોમાં માનો, પણ ઇચ્છા મોળી ન કરો.

મૌક્તિક.

પંન્યાસ પદ-પ્રદાન અને પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ.

પાલીતાણાખાતે તળાટીની શીતળ હાયામાં આવેલ જૈન સોસાયટીમાં થયેલ નૂતન જિનાલયની પ્રતિષ્ઠા કારે સમારોહપૂર્વક કરવામાં આવી. આ પવિત્ર પ્રસંગની સચોટ સાથ પૂજ્ય મુનિરાજશ્રી ભદ્રંકરવિજયજી મહારાજશ્રીને પંન્યાસ પદ અર્પણ કરવામાં આવ્યું.

નૂતન જિનાલય શેઠ જીવતલાલ પ્રતાપશીની ચીવટભરી દેખરેખ નીચે તૈયાર થતાં મૂળનાયક શ્રી વાસુપૂજ્યસ્વામીને મહા શુદ્ધિ તેરસના રોજ ૧૨-૮ મિનિટ પ્રતિષ્ઠિત કરવામાં આવ્યા. મહા શુદ્ધિ બારસને દિવસે પૂ. આ. શ્રી વિજયપ્રેમસૂરિજી મહારાજ, પૂ. આ. શ્રી વિજયરામચંદ્રસૂરિજી મહારાજ, તથા પૂ. આ. શ્રી વિજયચંદ્રવસૂરિજી મહારાજ આદિની નિશામાં પૂ. મહારાજશ્રી ભદ્રંકરવિજયજીને પંન્યાસ પદ અનેક ગમોના આગેવાનોની હાજરીમાં આપવામાં આવ્યું અને સંખ્યાબંધ ગૃહસ્થોએ કામળી, કપડાં વગેરે નૂતન પંન્યાસશ્રીને ભક્તિભાવપૂર્વક ઓઢાડ્યા.

આ પ્રસંગને અંગે વિવિધ આકર્ષક રચનાઓ કરવામાં આવી હતી. મહા શુદ્ધિ અગિયારસના રોજ જળયાત્રાનો ભવ્ય વરદોડો નીકળ્યો હતો. મહા શુદ્ધિ તેરસના રોજ પુનાનિવાસી શેઠ મોતીલાલ લાલચંદ તરફથી અછોતરી રનાત્ર ભણાવવામાં આવેલ.

શેઠશ્રી જીવતલાલ પ્રતાપશી, શેઠ નગીનદાસ કરમચંદ આદિ ઉદારદિલ ગૃહસ્થોએ આ માંગલિક પ્રસંગે વિધિવિધ ક્ષેત્રોમાં લક્ષ્મીનો વ્યય કરી સારો લાભ લીધો હતો. એકંદરે દોઢ લાખ રૂપિયા જેટલી આવક થઈ હતી.

શેઠ ભોગીલાલ મગનલાલ કોમર્સ હાઈસ્કૂલ.

(ઉદ્ઘાટન-સમારંભ)

માહ વદિ ૪ તા. ૨૫ મી ફેબ્રુઆરી રવિવારના રોજ સવારમાં નવ કલાકે ભાવ-નગરમાં ઘોઘા સરકલ પાસે મદ્રાસના નામદાર ગવર્નર અને ભાવનગરના મહારાજા શ્રી કૃષ્ણકુમારસિંહજીના વરદ હસ્તે શ્રી ભોગીલાલ મગનલાલ કોમર્સ હાઈસ્કૂલનું ઉદ્ઘાટન કરવામાં આવેલ, જે પ્રસંગે પ્રતિષ્ઠિત અને આમંત્રિત ગૃહસ્થોની સારા પ્રમાણમાં હાજરી હતી.

શેઠ ભોગીલાલ મગનલાલ

આદ શેઠ ભોગીલાલભાઈએ પોતાનું વક્તવ્ય રજૂ કરવા આદ નામદાર મહારાજા સાહેબે હાઈસ્કૂલ ખુલ્લી મૂકતાં-મધ્યમ વર્ગના માણસોની પ્રતિદિન વિણસતી જતી પરિસ્થિતિને દૂરબૂદ્ધિથી આપી શ્રોમંતોને આવા ક્ષેત્રોમાં પોતાનો દાન-પ્રવાહ વહેવડાવવાની અપીલ કરી હતી.

વિશેષમાં તેઓશ્રીએ જણાવ્યું કે-ગાંધીના અળદિયાની માફક મધ્યમ વર્ગમાં એક જ માનવી પર સંસાર-વ્યવહારનો બોજો આવી પડે છે. ચાલુ મોંઘવારીમાં આ બોજો અતિશય વધી જતાં મધ્યમ વર્ગ ધસાતો જાય છે. હવે મધ્યમ વર્ગે વધારે શ્રમજીવી બનવાનો સૂચના કરી હતી. પ્રાંતે તેઓએ શુભાશીષ દર્શાવેલી કે-શેઠ ભોગીલાલની ઉદાર સખાવતથી કાર્ય કરતી આ કોમર્સ સ્કૂલ ભવિષ્યમાં અનેક ભોગીલાલે પ્રકટાવે. પ્રાંતે શેઠ ભોગીલાલને સુંદર કાર્ય કરવા ગદલ ધન્યવાદ આપેલ.

છેવટે શેઠ રસણિકલાલ ભોગીલાલે સૌના આભાર માનતાં આનંદજનક વાતાવરણ વચ્ચે મેળાવડાની પૂર્ણાહુતી થઈ હતી.

પંચોતેરમા વર્ષમાં પ્રવેશ

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાના પ્રમુખ, સાહિત્યોપાસક, કેળવણીત્રેમી શ્રી જીવરાજભાઈ એાધવજી દોશી. B.A.L.L.B. રીટાયર્ડ ચીફ જજ, ભાવનગર રાજ્ય,

માહ વદિ તેરસ સોમવારના રોજ પંચોતેરમા વર્ષમાં પ્રવેશ કરતાં હોવાથી તે દિવસે સવારના શુભેચ્છા દર્શાવવા માટે તેઓશ્રીના મિત્રો અને પ્રશંસકો તરફથી એક મેળાવડો સભાના હોલમાં યોજવામાં આવ્યો હતો જે સમયે સભાના સભાસદો ઉપરાંત અન્ય આમંત્રિત ગૃહસ્થો પણ હાજર રહ્યા હતા.

શરૂઆતમાં શ્રી વીઠલદાસ ખીમજીભાઈ પટેલે જણાવ્યું કે— શાસોમાં સો વર્ષના આયુષ્યના ચાર વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે: પ્રજ્ઞ-ચર્યાશ્રમ, ગૃહસ્થાશ્રમ, વાનપ્રસ્થાશ્રમ અને સંન્યસ્તાશ્રમ. આ ભીષણ મોંઘવારી, રેશનીંગ અને પૌષ્ટિક ખોરાકના અભાવના સમયમાં પંચોતેર વર્ષ જેટલી ઉંમર થવી એ સફલાગ્યની નિશાની

છે. મારે શ્રી જીવરાજભાઈની સાથે જે પેઢીથી સંબંધ ચાલ્યો આવે છે સામાન્ય કુટુંબમાં જન્મી, આપમળે ચીફ જજ જેવા માનવંતા સ્થાને પહોંચવું, અને ન્યાયખાતા જેવા કોટાળા માર્ગમાં કારકિર્દી પ્રાપ્ત કરવી એ મહદ્દ ભાગ્ય છે. તેમનો વિદ્યા-વ્યાસંગ અને સાહિત્ય-સેવાના અભિલાષ ઉત્તમ છે અને તેટલે જ તેઓએ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાનું સુકાન સંભાળ્યું છે, જેને તેઓ યશસ્વીરીતે સફળ કરે તેવું દીર્ઘાયુષ તેમને પ્રાપ્ત થાય તેમ ઇચ્છું છું.

બાદ શ્રી જીહાભાઈ સાકરચંદ વોરાએ જણાવ્યું કે—મને શ્રી જીવરાજભાઈનો સારો પરિચય છે. તેઓ અમારા સમાજમાં અથગણ્ય છે અને વખતોવખત તેમના કિંમતી સૂચનો અમને સંઘડિતના કાર્યો માટે મળતાં રહે છે. વિશેષ ન કહેતાં તેઓ તંદુરસ્તીભર્યું દીર્ઘાયુષ ભોગવે એમ પ્રાર્થું છું.

બાદ શ્રી ભાઈચંદભાઈ અમરચંદ વટ્ટીલે બોલતાં જણાવ્યું કે—શ્રી જીવરાજભાઈ મારા વડીલ છે. વડીલની હાજરીમાં તેઓના શુભગાન કરવા એ ઉચિત ન ગણાય એટલા માટે આપણે તેઓશ્રીના જીવનમાંથી શું પ્રાપ્ત કરવાનું રહે છે તે જ જણાવીશ. આપણો સમાજ વેપારી સમાજ છે અને તેથી જ આપણા

સમાજમાં શ્રી જીવરાજભાઈ જેવું સ્થાન પ્રાપ્ત કરવું તે ખરેખર વિરલ જ ગણાય. તેઓશ્રી દાદાસાહેબ જૈન ઝોડીંગના આત્મા છે અને તેનો વિકાસ ખરેખર તેઓશ્રીને આભારી છે.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાનું સુકાન તેઓ સારી રીતે સંભાળી રહ્યા છે અને વધેા સુધી પાંચરાપોળના પ્રમુખ તેઓએ તરીકે સેવા બજવી હતી. કાર્ય કરવાની તેઓની ભાવના પ્રશંસનીય છે. તેઓ દીર્ઘાયુ ભોગવી, સેવાનાં કાર્યો કરતાં રહે એમ અંતઃકરણથી ઈચ્છું છું.

બાદ શ્રી ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈએ જણાવ્યું કે-શ્રી જીવરાજભાઈનું જીવન ઉમદા આદર્શો પૂરાં પાડે છે. તેઓમાં એવી કોઈ આધ્યાત્મિક શક્તિ કાર્ય કરી રહી છે, જે તેમના દરેક કાર્યોમાં સુવાસ ફેલાવે છે. તેઓને ઉમદા વાંચન શોખ છે, પણ તેઓએ ફક્ત પુસ્તકોનો ભાર વહન નથી કર્યો પરંતુ તેના સાર-સત્વરૂપ નિષ્કર્ષ ખેંચી લઈ જીવનમાં ઉતાર્યો છે. બીજું તેમનું વિશિષ્ટ લક્ષણ નિરાળાપણું છે. કોઈપણ હકીકતમાં તેઓ મમત્વભાવ નહીં ધરાવે. તેમની વિચારશુદ્ધિ પણ સુંદર છે. તેઓશ્રી અનેક સત્કાર્યો કરવા દીર્ઘાયુષી બને તેમ ઈચ્છું છું.

પછી શ્રી જગજીવનદાસ પોપટલાલ પંડિતે જણાવ્યું કે-ગુણીજનો અગુણીને ઝોળખી શકતા નથી, ગુણીજનો ગુણી પ્રત્યે મત્સરી હોય છે પરંતુ પોતે ગુણી હોય અને વળી અન્ય ગુણીજનો પરત્વે સ્નેહભાવ ધરાવતા હોય તેવા જનો તો વિરલ જ હોય. આવી જ વિરલ વ્યક્તિ શ્રી જીવરાજભાઈ છે. તેઓ દીર્ઘાયુષી થઈ સેવાનો મંત્ર વિશેષ ને વિશેષ પ્રસારે તેમ ઈચ્છું છું.

બાદ શ્રી જીવરાજભાઈએ પોતાના માટે થયેલ વખતોચો સંબંધે આભાર માની, સૌની મમતાભરી લાગણી માટે ઉપકાર દર્શાવી પોતાની ફરજ સંબંધી ટૂંક વિવેચન કરેલ.

બાદ શ્રી દીપચંદ જીવણલાલ શાહે આમંત્રિત બંધુઓનો આભાર માનતાં શ્રી જીવરાજભાઈને ફૂલહાર અર્પણ કરવામાં આવ્યાં હતાં.

પ્રાંતે ચા-પાન લઈ સૌ આનંદજનક વાતાવરણ વચ્ચે વિખરાયા હતા.

પાઠ્ય (પ્રાકૃત) ભાષાઓ અને સાહિત્ય

લેખક : શ્રી હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા, M. A.

શ્રી હીરાલાલભાઈના તલસ્પર્શી સંશોધન અને વિવેચનથી આજે કોણ અબાણ છે. તેમના “આગમોનું દિગ્દર્શન” પુસ્તક જેવું જ આ પણ સંશોધનપૂર્ણ અને વિદ્વાનોને રુચિકર થઈ પડે તેવું આ પુસ્તક છે. પ્રાકૃત ભાષાને લગતી વિશદ વિવેચના બે ખંડમાં કરવામાં આવી છે. છેવટે પૂરવણી અને કેટલીક સૂચના પણ આપેલ છે. કાઉન સોળ પેજ પૃષ્ઠ ૨૭૫, પાંકુ બાઈડીંગ મૂલ્ય રૂપિયા છ. પોસ્ટેજ ભુદું.

લેખો : શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર